

Ikt. sz.: KSB/26-1/2013.

KSB-15/2013. sz. ülés
(KSB-102/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális és sajtóbizottságának**
2013. június 10-én, hétfőn, 11 óra 09 perckor
a Képviselői Irodaház I. emelet III. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Balog Zoltán, az emberi erőforrások miniszterének meghallgatása</i>	5
<i>Balog Zoltán (EMMI) szóbeli kiegészítése</i>	6
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	11
<i>Novák Előd (Jobbik)</i>	11
<i>Németh Zoltán (Fidesz)</i>	15
<i>Karácsony Gergely (független)</i>	15
<i>Gyutai Csaba (Fidesz)</i>	17
<i>Dr. Hiller István (MSZP)</i>	18
<i>Kiss Attila (Fidesz)</i>	20
<i>Dr. Gyimesi Endre (Fidesz)</i>	20
<i>L. Simon László (Fidesz)</i>	21
<i>Balog Zoltán (EMMI) válaszadása</i>	22
<i>Egyebek</i>	29

Napirendi javaslat

1. Balog Zoltán, az emberi erőforrások miniszterének meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **L. Simon László** (Fidesz), a bizottság elnöke
Pálffy István (KDNP), a bizottság alelnöke

Gulyás Dénes (Fidesz)
Dr. Gyimesi Endre (Fidesz)
Gyutai Csaba (Fidesz)
Kiss Attila (Fidesz)
Lukács László (Fidesz)
Németh Zoltán (Fidesz)
Szabó Csaba (Fidesz)
Karvalics Ottó (KDNP)
Dr. Hiller István (MSZP)
Mandur László (MSZP)
Novák Előd (Jobbik)
Karácsony Gergely (független)
Dr. Vitányi Iván (független)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Kupper András (Fidesz) Lukács Lászlónak (Fidesz)
Menczer Erzsébet (Fidesz) Gulyás Dénesnek (Fidesz)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere

Megjelentek:

Halász János kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások
Minisztériuma)
Hammerstein Judit kultúrpolitikáért felelős helyettes államtitkár (Emberi
Erőforrások Minisztériuma)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Nagy Zoltán, a bizottság tanácsadója

(Az ülés kezdetének időpontja: 11 óra 09 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

L. SIMON LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Mindenkit tisztelettel köszöntök a Kulturális és sajtóbizottság 2013. június 10-ei ülésén! Tisztelt Képviselőtársaim! Megállapítom, hogy a bizottság határozatképes. A kiküldött napirendi sorral kapcsolatban kérdezem, hogy van-e valakinek kérdése. *(Nincs jelentkező.)* Szavazzunk! Aki elfogadja, kérem, kézfeltartással jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm.

Balog Zoltán, az emberi erőforrások miniszterének meghallgatása

Az 1. napirendi pont: Balog Zoltán, az emberi erőforrások miniszterének meghallgatása. Tisztelt Miniszter Úr! Szeretettel köszöntöm a bizottságban! Köszöntöm miniszter úr mellett helyet foglaló Halász János államtitkár urat és Hammerstein Judit helyettes államtitkár asszonyt, köszöntöm a minisztérium megjelent munkatársait, tisztségviselőit, a Kulturális Államtitkárság főosztályainak vezetőit, köszöntöm a teremben helyet foglaló szakértőket, a sajtó munkatársait és az Országgyűlés Hivatalának dolgozóit is!

Tisztelt Képviselőtársaim! Javaslom, hogy a meghallgatást olyan menetrendben folytassuk, hogy először adjuk meg a szót miniszter úrnak. Miniszter úrtól egy rövid összefoglalóra számíthatunk, ahogyan előzetesen tájékoztam, az összefoglaló után pedig, minthogy plenáris ülés is lesz, egy körben javaslom, hogy tegyünk fel kérdéseket, minden kérdést, ami megfogalmazódik önökben az expozé után, szíveskedjenek feltenni, és utána kérem miniszter urat, hogy egy körben, összefoglaló zárszó jelleggel válaszolja meg a kérdéseket.

Megkérdezem képviselőtársaimat, hogy van-e esetleg valakinek ettől eltérő javaslata. Novák képviselő úr, parancsoljon!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm szépen. Én a vita és a válaszadási lehetőségek híve vagyok; egy országgyűlési képviselőnek legyen lehetősége, azt gondolom, akár vitába szállni, visszakérdezni. Sokszor tapasztaltunk mellébeszéléseket, és nagyon rossz, hogy az Országgyűlésben is valóban egyébként úgy működik, hogy mi elmondjuk a magunkét, és utána zárszóban válaszol csak a kormány képviselője – érdemi vitába nem szokott bekapcsolódni –, és akkor mond olyan csúsztatásokat, mellébeszéléseket, amire már nincs érdemben válaszadási lehetőségünk, tehát én azt gondolom, hogy ne korlátozzuk be, és szokjunk le erről a rossz módról. Nem prejudikálom, hogy most ilyen történne, de eleve ügyrendileg az a javaslatom, hogy egy országgyűlési képviselő – pláne, ha a bizottságnak tagja – szólhasson hozzá akár többször is.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Örülök, hogy azt mondta képviselő úr, hogy nem prejudikál, mert én nem is feltételezném azt, hogy Balog miniszter úr csúsztatna, ahogy ön itt fogalmazott, úgyhogy gondolom, hogy itt valami nem létező tapasztalataira hivatkozott, mert ebben a bizottságban még nem volt arra példa – legalábbis az én működésem során – miniszteri vagy miniszterjelölti meghallgatáson, amit a képviselő úr elmondott.

Megkérdezem képviselőtársaimat, hogy van-e esetleg más metodikai javaslat? *(Nincs jelentkező.)* Esetlegesen miniszter úrnak valamilyen kérése, javaslata a meghallgatással kapcsolatban? *(Balog Zoltán jelzi, hogy nincs.)* Aláveti magát a bizottság akaratának. Köszönöm szépen. Minthogy itt két, egymás mellett futó javaslat tulajdonképpen ügyrendi formában megfogalmazódott, ezért ezt szavazásra bocsátom. Aki egyetért az általam javasolt megoldással, ahol természetesen a képviselőknek van lehetősége arra, hogy véleményüket, álláspontjukat, az elmúlt időszakokkal kapcsolatos kérdéseiket, a miniszteri bevezetővel

kapcsolatosan esetlegesen bennük megfogalmazódó, vitára ingerlő kérdéseiket feltegyék, tehát aki egyetért az én javaslatommal, az kérem, kézfeltartással jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm. Aki ellene van? *(Szavazás.)* Kettő. Köszönöm. Tartózkodik? *(Szavazás.)* Köszönöm. Megállapítom, hogy a bizottság 1 tartózkodással, 2 nemmel és 12 igennel azt a megoldást választotta, hogy egy körben vitatkozzunk, tehát egykörös kérdésfeltevés legyen. Köszönöm.

Tisztelt Miniszter Úr! Önnek adom meg a szót.

Balog Zoltán (EMMI) szóbeli kiegészítése

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Képviselőtársaim! Alig több mint egy évvel ezelőtt jártam a bizottságban, amikor a terveimről beszéltem, nyilván azzal a visszafogottsággal, ami egy, a ciklus közepén való váltáshoz illik, hiszen két évig egy másik miniszter, miniszterelődöm vezette ezt a minisztériumot, és jelentős részben az ő elképzelései, illetve a kormány döntései nyilván már kijelölték azt az utat, amin járnunk kell. Ezzel együtt akkor is és nyilván most is felmerülhet az a kérdés, hogy hogyan is működik az a minisztérium, amelyben szűkebb értelemben legalább öt, de inkább hét szakterületnek a politikáit és a szakmai munkáját kell összehangolni, és ez hogyan is hat a kulturális területre. Miután ezt én is egy fontos kérdésnek tartom egy ilyen humán tárcánál, ezért erre külön ki fogok térni, hogy hogyan is kapcsolódnak egymáshoz ezek az ügyek.

Ha szabad, rögtön az elején: egy természetes összefonódás az oktatás és a kultúra ügyében mégiscsak adott, és ehhez az az intézményrendszeri átalakítás, ami az önkormányzatok által fenntartott iskolák állami fenntartásba vételét jelenti, különös lehetőségeket nyújt olyan átfogó kulturális programok vagy akár látogatóprogramok megvalósítására, akár emlékevek hangsúlyosabbá tételére az iskolákban, a köznevelési intézményekben, amire eddig korábban kevésbé volt lehetőség. Azt hiszem, hogy erre jó példát fog nyújtani idén a Gárdonyi-év, az ehhez kapcsolódó olvasási programok, amelyeket a Klebelsberg Intézményfenntartó Központon keresztül próbálunk eljuttatni minden olyan iskolába, amely a mi fenntartásunkban van, de számos más területen is létezik ez az együttműködés.

Különösen örülök annak, hogy a kultúra területe és a társadalmi felzárkózás ügye egy tárcához tartozik. Azt is mondhatnám most már, talán a külföldi tapasztalatokra is tekintve, hogy az az alaptételünk, amit mindig is képviseltünk Európában, és amit az európai uniós elnökségünk alatt fogalmaztunk meg, hogy felzárkózás, integráció, társadalmi igazságosság nem létezik kulturális háttér nélkül, a kulturális identitás megerősítése, hangsúlyozása nélkül nincs esélyünk arra, hogy mélyszegénységből kiemeljünk társadalmi csoportokat, mert a pozitív, erős, világos, határozott identitás egyéni és csoport szinten az, amely jó kiindulópontot ad ahhoz, hogy egyébként a mélyszegénységből is ki tudjunk emelni, vagy utat tudjunk nyitni azoknak, akik onnan ki akarnak emelkedni. Ha megengedik, erre rögtön az elején egyetlenegy nagyon pozitív példát mondanék, ez pedig a Snétberger zenei képző központ, amely Alsóörsön – részben norvég, részben magyar forrásból megvalósulva – halmozottan hátrányos helyzetű, hangsúlyozottan egész Kárpát-medencére kiterjedő összegyűjtéssel olyan fiatal romáknak, cigány gyerekeknek nyújt felzárkózási lehetőségeket, akik különösen tehetségesek a zenében. Egy-másfél év alatt ez a központ már világhírré tett szert, és számos helyen megfordultak az ide beiskolázott fiatalok. Ahogy említettem, Snétberger Ferenc és munkatársai az egész Kárpát-medencét, minden magyar ajkú roma közösséget bejártak, és ott próbálták összegyűjteni a tehetséget. Ennek az iskolának a jelmondata – „A zene felemel” – azt gondolom, hogy egyszerre érvényes mentális, szellemi, lelki és szociális értelemben is. Azt gondolom, hogy ez megint jelzi, hogy milyen jó kapcsolódási lehetőségeket ad ennek a minisztériumnak, az Emberi Erőforrások

Minisztériumának a különböző területek összekapcsolása. *(Dr. Vitányi Iván az üléssterembe érkezik.)*

Gondolom, abban mindannyian egyetértünk, hogy hazánkban Európában egyedülállóan gazdag kulturális intézményrendszere van, és nyilván az elmúlt évben és a következő évben is az lesz az egyik legfontosabb feladatunk, hogy a finanszírozás átalakításával is ennek az intézményrendszernek a működőképességét nemcsak megőrizzük, hanem próbáljuk új lehetőségekhez is juttatni. Ezért ha megengedik, most néhány számmal fogom önöket terhelni, mert az uniós források felhasználása ezen a területen különösen eredményesnek mondható. 2012 végéig a mi ciklusunkban közel 72 milliárd forint jutott olyan pályázatokra, amelyek a területi, a szociokulturális hátrányok, illetve a kulturális hátrányok leküzdését célozták. 1106 pályázat közel 2000 könyvtárat, múzeumot, közművelődési intézményt érintett, 1723 oktatási intézményből összesen 658 ezer fő vett részt az általunk szervezett, a közoktatást támogató informális és nem formális tanulási programokban. E támogatások több mint negyede a mélyszegénységgel sújtott kistérségekbe került. *(Mandur László az üléssterembe érkezik.)*

A fentiekén túl nagy kulturális infrastruktúrális fejlesztések zajlottak, amelyek elindulása még részben az előző kormányhoz köthető. 2012-ben Hódmezővásárhelyen és Szegeden, idén pedig Békéscsabán és Tatabányán adtunk át Agora és Agora Pólus közművelődési intézményeket. Uniós forrásból így 300 milliárd forintot fordítottunk turisztikai és kulturális célokra, 6,5 milliárd forintot pedig informatikai fejlesztésekre. A vidékfejlesztési programok keretében további százmilliárd forint egyéb kulturális fejlesztés vált lehetővé, amely részben a vidéki örökség megőrzését jelenti. Itt is látszik a tárcák együttműködésének fontossága. A vidékfejlesztési tárca indította el az integrált közösségi és szolgáltató tereknek a pályázatát, amelyek során több mint 500 kistélepülés helyi közösségi intézményeit újítják fel, ezek kulturális tartalommal való megtöltése pedig a kultúráért felelős államtitkárság feladata, illetve mi segítjük ezt. Hasonló tárcaközi együttműködés valósul meg a nemrégiben kidolgozott népi kézműves stratégia esetében is, amelynek szakmai irányítója a Hagyományok Háza, a mi minisztériumunk háttérintézménye. Ezen a területen a legfontosabb feladat az, hogy a következő évek fejlesztési forrásainak tervezésénél együtt gondolkodjunk a Vidékfejlesztési Minisztériummal, hiszen a fenntarthatóság legalább olyan fontos, mint egy ilyen intézményrendszer létrehozása és megújítása.

Ha megengedik, annyit hadd mondjak még el ezekről az integrált közösségi és szolgáltató terekről, hogy a működtetést célzó program keretében mintegy 30 milliárd forintból több mint a 600 – 5000 ezer fő alatti – településen található művelődési ház, egykori iskolaépület vagy egyéb ingatlan újult meg, és válik sokcélúan használható közösségi térré. E közösségi és szolgáltató terek az infrastruktúrális fejlesztési támogatás feltételeként számos, az EMMI szakpolitikai felelősségi körébe tartozó közösségi szolgáltatást kötelesek működtetni, tehát itt megint sikerült összekapcsolni az erőforrásokat a kötelezően biztosítandó szolgáltatások rendszerével. Ezek a szolgáltató tér típusú közösségi terek jelentősen segítik a vidéki térségek közszolgáltatásokkal való ellátását.

Ha megengedik, megemlítenék néhány ilyen szolgáltatást. A fiatalokkal való tudatos foglalkozás 500 településen valósul meg, közművelődési tevékenységet 200 településen támogatunk, közösségfejlesztési folyamatok indultak meg 400 településen, tankör jellegű, fiatalok iskolai felkészítését szolgáló program legalább 80 településen zajlik, 0-5 éves korig kisgyermekeknek szóló, korai fejlesztést célzó programok pedig 150 településen folynak. Kulcskérdés, hogy ez a folyamatosan bővülő hálózat hogyan érvényesíti a közösségi művelődés szempontjait, éppen ezért kiírtunk egy újabb pályázatot, amelynek értelmében egymilliárd forintos keretösszeg pályázható kulturális fejlesztésre ezekből a közösségi terekből. Ennek eredményeként ezek az intézmények a helyi társadalom megújulásának, a vidék kulturális fejlődésének központjai és motorjai lehetnek. A teljes konstrukcióra

eredetileg félmilliárd forint keretösszeg állt rendelkezésre, azonban ezt a kormány – értékelve a kulturális ágazatnak az EU-s fejlesztések területén elért sikereit – egymilliárd forintra emelte. Ebből a kulturális terek agorák programjainak támogatására 700 millió forintot szánunk, szakmai fejlesztésekre pedig 300 millió forint fog rendelkezésre állni.

2012-ben rákerült a tanárszakok jegyzékére – hiszen az emberi erőforrás kérdése ezekben az ügyekben különösen fontos –, hogy kik is fogják működtetni ezeket a központokat, lesznek-e olyan emberek, és lesz-e olyan szaktudás, amely jó ezeknek a központoknak, szolgáltatásoknak a működtetésére, ezért közösségi művelődés tanár szakot tettük rá 2012-ben a tanárszakok jegyzékére. Elkészült ezeknek a képzési és kimeneteli követelménye is. A közösségi művelődés tanárok a köznevelés intézményrendszerében szervezik a tanórákon kívüli közösségi művelődést. Az új szak – munkanevén kulturális tanulmányok –, ami a népművelő-, művelődésszervezőképzés helyébe léphet önállóan, céljaiban, tartalmában és elnevezésében is megújul, tehát a kulturális tanulmányok szaknak elkészült a szakmai koncepciója, és kidolgoztuk a képzési és kimeneteli követelményeket is. Olyan szakembereket akarunk képezni, akik képesek kulturális, közösségi alapú társadalom- és gazdaságfejlesztő munkát végezni egy személyben. A cél az, hogy integrált, többfunkciós kulturális intézmények működjenek. A kulturális gazdaság egy sikertéma, illetve egy nem véletlenül divatos téma ma a világban, és úgy gondolom, hogy ha a gazdaság és a kultúra szempontjait ilyen módon összekapcsoljuk, és erre megvannak a szakemberek, akkor ebből mindenképpen jó szinergiák jöhetnek létre.

A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal átalakítása is az előző időszaknak volt a feladata. Itt létrejött egy új intézmény, a Forster Gyula Nemzeti Örökséggazdálkodási és Szolgáltatási Központ, és ebbe az elmúlt évben november 30-ával beolvadt a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága. A központ kiemelkedő értékű állami tulajdonú műemlékek vonatkozásában vagyongazdálkodási, örökséggazdálkodási és szolgáltatási feladatokat lát el, emellett ellátja továbbra is a kulturális javak, mint a műemlékek és a régészeti lelőhelyek melletti harmadik kulturális örökségi kategória védelmével összefüggő hatósági és egyéb feladatokat. Idetartozik természetesen a világörökségről szóló jogszabályok végrehajtása is. A régészeti lelőhelyekkel kapcsolatos további hatóságok ellátási feladata átkerült a belügyminiszterhez, valamint a közigazgatási és igazságügyi miniszter irányítása alatt álló építésügyi ágazat intézményrendszere az, amelyik erről gondoskodik.

Néhány fejlesztést itt is hadd említsek meg. A Műemlékek Nemzeti Gondnoksága évek óta sikeresen pályázott európai uniós és hazai társfinanszírozású turisztikai és egyéb forrásokra. A 2012 nyaráig összesen 8 milliárd forint eredményes hasznosulásának egyik legjelentősebb bizonyítéka – úgy hallom, hogy holnap ezt mégsem fogjuk tudni ünnepélyesen megnyitni az árvízi helyzetre tekintettel, mert holnap kihelyezett kormányülés lett volna Fertődön, hogy ezt megtekintsük –, illetve az Esterházy-kastély fejlesztésének 2012 májusában átadott első üteme; most lett volna a következő, de most Budapesten lesz kormányülés. A kormány egyébként a Forster Központ négy további kiemelt projektjavaslatát is támogatta 5 milliárd forint értékben. Ennek segítségével az Eszterháza Közép-Európai Kulturális Központ fejlesztésének harmadik üteme fog megvalósulni, somogyvári bencés apátság, ozorai Pipo-várkastély környezetének turisztikai fejlesztése és az Edelényi Kastélysziget befejező üteme is ebbe a folyamatba tartozik. Közben folyamatosan zajlik nemzeti vagyonunkat képező kastélyok felújítása is. Mintegy 3 milliárd forintból a hatvani Grassalkovich-kastély újulhat meg, és ebben a programban folytatjuk a határon kívüli kulturális értékek megújítását is; gondoljunk csak a radnóti Kornis-Rákóczi-Bethlen-kastélyra és más egyéb templomfelújításra.

Ha megengedik – csak néhány mondattal, mert hosszú leírás áll itt rendelkezésemre, de ha kérdésük van, erre különösen szívesen válaszolok –, a világ jelentős múzeumainak komoly változásairól érdemes itt beszélni, az új funkciókkal való bővülésről, a szerepek

átértelmezéséről, az időszakos tárlatok és az állandó kiállítások megváltozott viszonyáról, a látványelemek alkalmazásáról, amelyből egy múzeumbővítési és -építési hullám van kibontakozóban az egész világon. Mi is szeretnénk ennek része lenni. Az új nemzeti közgyűjteményi épületegyüttes, amiről nyilván már sokat hallottak, az a vállalkozásunk, az az elindított programunk, amelynek keretében a magyar kultúra kiemelkedő és egymáshoz kapcsolódó területeinek – képzőművészet, fotóművészet, zeneművészet, néprajz és építészet – összehangolt, egymást erősítő párbeszédével mutatjuk majd be kulturális értékeinket. Ez az úgynevezett múzeumi negyed, amely előkészítésének a munkálatai előrehaladtak. 2014-2020 között próbáljuk ezt megvalósítani, és körülbelül 120 milliárd forintos forrást tervezünk ebben az ügyben; számítunk az európai uniós forrásokra is. Idekerül majd a Néprajzi Múzeum – így lehetővé válik, hogy a Kúria visszanyerje eredeti funkcióját –, a Szépművészeti és a Magyar Nemzeti Galéria gyűjteményének újraegyesítése Új Nemzeti Galéria címen, a Ludwig Múzeum, a Kortárs Művészeti Múzeum is itt fog majd helyet kapni, és a Magyar Fotográfiai Múzeum, a Magyar Építészeti Múzeum, valamint a Magyar Zene Háza. Ezt a múzeumi negyedet szeretnénk kibővíteni múzeumi liget vállalkozásává. A múzeumi ligetben olyan fővárosi attrakciókat is szeretnénk felújítani – nyilván a fővárossal együttműködve –, mint a Fővárosi Állat- és Növénykert vagy éppen a Nagycirkusz épülete, illetve megújult funkciói. Éppen a honfoglalás 1000. évfordulója tiszteletére hozták létre valamikor ezt a nemcsak világszínvonalú épületegyüttest, hanem egyáltalán pihenőparkot. Ennek egy újra valóban összehangolt közösségi térré, igazi népparkká való hangolása, úgy gondolom, hogy egy olyan feladat, amit mindannyian támogathatunk. A legfontosabb lépés ebben az ügyben az, hogy hamarosan kiírjuk a nemzetközi tervpályázatot. Magyarországon nagyon régóta nem volt már nemzetközi tervpályázat. Itt ezeknek az előkészítése zajlik, és a kormány ennek a lebonyolítására külön 154 millió forintot rendelt a rendkívüli kormányzati intézkedések keretéből.

A közgyűjteményi területen átfogó intézményi reform zajlott, ami nyilván ismert a bizottság számára, amely minőségelvű, költséghatékony, kiszámítható, feladatalapú tervezésre, finanszírozásra épülő múzeumi, könyvtári, levéltári rendszert eredményezett, aminek a főpróbája nyilván ezekben az években, a következő években fog zajlani. Az első lépés a megyei közgyűjtemények konszolidációja volt. Azt gondolom, hogy mindannyian tartottunk tőle, hogy ez az átállás nem lesz olyan egyszerű. Úgy gondolom, hogy ez nagyon sikeres és jó átállás volt; jelenlegi bizottsági elnök úrnak ebben elévülhetetlen érdemei vannak. A megyei könyvtárak és a megyei múzeumok a megyeszékhelyvárosok fenntartásába kerültek. Ez 123 település 16 könyvtárát, 212 muzeális intézményét érintette, amelyek az állami feladatok ellátásához idén több mint 6 milliárd forint támogatást kaptak a központi költségvetésből. A megyei hatókörű múzeumok idén 2,4 milliárd forint állami feladattámogatásban részesülnek, az állami fenntartásban maradó 13 múzeumi egységre 700 millió forint jut, a leváló tagintézményekre 910 millió forint, a könyvtárak pedig 2,85 milliárd forintot kapnak azon az 1,7 milliárdon felül, amit a kormány a kistéleplési feladatfinanszírozás ellátására különített el. A Nemzeti Levéltár esetében 2,2 milliárd forint jut a megyei levéltárak, intézmények működtetésére, és további 120 millió forint az üzemeltetés többletköltségeire.

Kialakítottuk a falvak nyilvános könyvtári szolgáltatásának rendszerét, amellyel az 5 000 fő alatti településeken összesen csaknem kétmillió lakost tudunk elérni. A zeneművészet támogatását emelném még ki, azokat a többlettámogatásokat, amelyek a nemzeti és kiemelt minőségű zenekarokra és énekkarokra vonatkoznak. A tavalyi 1,4 milliárd forint pluszforrást idén sikerült kétmilliárdra emelni. Újra megnyitottuk, illetve megnyitjuk az Erkel Színházat – már folynak ott produkciók –, amelynek támogatására 2,5 milliárdot biztosítunk, és az idei év talán a legnagyobb attrakciója a Zeneakadémia újbóli megnyitása lesz, amelyhez éppen azért, hogy az orgona is felújításra kerülhessen,

különforrásból újabb 800 millió forintot biztosítottunk. Úgy látom, hogy a Nemzeti Kulturális Alap új kollégiumi struktúrája is beváltotta a hozzá fűzött reményeket, és ott az infrastruktúra, illetve az ügyintézés sokkal magasabb szintre került azzal, hogy teljesen on-line pályázati rendszerre álltak át, ezért sokkal takarékosabb, hatékonyabb és környezetkímélőbb. Mint tudjuk, az elkülönített állami pénzalap főbevételi forrása az ötöslottó-szerencsejáték játékadójának 90 százaléka és a pornográf tartalmú termékekre és szolgáltatásokra kivetett kulturális adó. Ezek a bevételek is növekedtek, így 2012-ben 13,6 milliárd forintot fordíthatott a Kulturális Alap kulturális programok támogatására.

Megemlíteném még itt az „art” besorolású mozihálózat digitális fejlesztésének támogatását. Egy jelentős program a Pécsset megrendezésre kerülő 19. nagy európai kórusfesztivál, amit jelentős összeggel kíván támogatni a tárca, amely 2015-ben lesz, de már most elindultak az előkészítő munkálatok. Megemlítem még a Magyar Művészeti Akadémiának mint köztestületnek a megerősítését: azok lehetnek tagok, akik a magyar művészeti életben kimagasló szellemi vagy alkotói teljesítményt mutattak fel. Az a célunk, hogy tíz év alatt – felmenő rendszerben – a Magyar Tudományos Akadémia juttatásait érje el az itteni akadémikusok támogatása, és hogy külön biztosítsuk és támogassuk új művészeti alkotások létrejöttét is.

Érdemes talán még megemlékeznünk a szellemi kulturális örökség megőrzéséről az UNESCO-egyezmény alapján, ahol a tavalyi párizsi ülésen két magyar, illetve magyar vonatkozású örökségelemet vett fel az UNESCO a reprezentatív nemzetközi listára. Az egyik a „solymászat, élő emberi örökség” elnevezésű jelölés, amelyet Magyarország más országokkal együtt birtokol, a másik pedig a „matyó népművészet – egy hagyományos közösség hímzéskultúrája” elnevezésű jelölés. Ezzel a fenti UNESCO-egyezmény alapján létrehozott nemzetközi nyilvántartásokban már négy helyen is szerepelünk: a matyó népművészet, a mohácsi busójárás, a solymászat, és a szociális, kulturális örökség és szellemi kulturális örökség megőrzését szolgáló programokba bekerült a magyar táncművészet is. Távirati stílusban ennyire futotta, elnök úr. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm, tisztelt miniszter úr. Azt gondolom, hogy a távirati stílus is jól mutatta a tárca munkájának összetettségét és eredményeit, és azt gondolom, hogy tulajdonképpen minden részterületre kiterjedő volt miniszter úr összefoglalója. Még egyszer köszönöm.

Tisztelt Képviselőtársaim! Megnyitom a vitát. *(Novák Előd jelentkezik.)* Látom, Novák képviselő úr. Megmondom őszintén, hogy ha nem jelentkezett volna ilyen gyorsan, akkor is önnek adtam volna meg először a szót, mert biztos voltam benne, hogy hozzá kíván szólni, és hogy az elején szeretne hozzászólni. Mielőtt megadom a szót, annyit szeretnék mondani, hogy arra kérem képviselőtársaimat, hogy fogalmazzák meg a kérdéseiket, véleményüket; ha valakiben benne maradt kérdés, akkor jelezze, mert abban az esetben lehetőséget fogok adni újabb kérdésre, de egy körben, tehát ez azt jelenti, hogy a miniszteri válasz után nem fogok újabb „kérdés” kört megnyitni, ahogyan szavaztunk is róla. Természetesen egy képviselő akár több kérdést is feltehet miniszter úrnak, aki – gondolom – készséggel fog erre válaszolni. Ha megengedik képviselőtársaim, a kormánypárt látható túlsúlya miatt most nem a korábbi gyakorlat szerinti rendszerben – egy ellenzéki, egy kormánypárti – szólítom önöket, tehát a jelentkezés sorrendjében fogok képviselőtársaimnak szót adni.

Novák képviselő úr, parancsoljon!

Kérdések, hozzászólások

Novák Előd (Jobbik)

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Elnök Úr! A hallgatás beleegyezés; vétkesek közt cinkos, aki néma – sok szólást hozhatnék arra, hogy miért kell nekem most hozzászólnom. Vitának sajnos helye nincsen, ezt önök leszavazták. Azt gondolom, hogy így aztán különösen elbeszélnek egymás mellett, ha például itt a roma integrációnak nevezett feneketlen kútról beszélnek, bár azt gondolom, hogy nemcsak ezen a területen, hanem szinte mindegyiken elbeszélünk egymás mellett. Eleve például az olyan kifejezések, mint például az „uniós forrás”, amit ön többször is használt, számomra megfoghatatlanok, és azt gondolom, hogy a magyar „forrás” szavunk megcsúfolása is. Itt ugyanis nem az Európai Unióban tör elő valamiféle természeti erőforrás, amit mi aztán használhatunk csonka országunkban is, hanem arról szól az Európai Unió, hogy kiviszik innen, vagy épp be sem szedhetjük azokat a vámbevételeket, amelyeket aztán az Európai Unió bürokratikus rendszereiben megforgat, egy részét visszaadja a tagállamoknak, és ezért adjunk hálát, óriásplakátozzuk ki, hogy mi minden alakulhatott meg uniós forrásból. Persze munkahelyteremtésre nem költhetjük, és sok mindenre nem költhetjük, tehát még meg is szabják, hogy a saját pénzünket mire költjük, vagyis a saját pénzünk egy részét, hiszen nem mindet kapjuk vissza.

Ha már itt vitának nincs helye, akkor azt gondolom, hogy nem szállnék vitába önnel, hanem inkább öt témakört vetnék fel. Ezért kívántam elsőként szólni, hogy talán egy kicsit tudjak tematizálni is, hogy olyanokról is beszéljünk, amiről ön esetleg nem beszélne. Itt, a Kulturális és sajtóbizottságban sajnos nem hallgathatjuk meg a médiáért felelős minisztert, hiszen nincs ilyen. Önök azt mondják, hogy ez egy autonóm hatóság, mossák kezüket. Így hiába van nagyon sok probléma a média területén, persze nem lehet meghallgatni a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság elnökét sem – interpellációt nem intézhetünk hozzá, kérdést nem intézhetünk hozzá –, miközben nagyon súlyos problémák, komoly törvénysértések is vannak, hogy csak a kiegyensúlyozott tájékoztatást mint címszót említsem, ami sok embernek az egész demokráciába vetett hitét megkérdőjelezheti, hogy hogyan lehet így például tisztességes választásokat tartani. Maradnunk kell tehát bizottságunkon belül csak egy fél témánál, a kultúránál; itt is akad azért feladatunk bőven.

Kezdjük mindjárt Alföldi Róberttel! Nem az én szégyenem, hogy megint vele kell kezdenem. Sajnos, miniszter úrban sem tudtunk csalódnni, ön is kitartott Alföldi Róbert mellett, annak ellenére, hogy a kiosztott háttéranyagban is tulajdonképpen provokatívnak nevezi őt, és ennek ellenére ezt a provokátort megtartották posztján. Annyit kérdeznék miniszter úrtól, hogy igaz-e az az Alföldi Róbert által is terjesztett hír, miszerint önök presztízskérdést csináltak abból, hogy a Jobbik tiltakozására már csak azért sem váltják le Alföldi Róbertet, még ha a saját szavazóik el is várják? Voltak ilyen információk, kormányközelből is kaptam ilyeneket, hogy ne fessegessük annyira az Alföldi-ügyet, mert – a saját szavazóiknak is megfelelően – már eldöntötték, hogy leváltják, Vidnyánszky úr neve is felmerült már jóval korábban, de ez presztízskérdés, hogy a kormány nem fog a Jobbik követelésére semmit sem lépni. Volt is olyan időszak – csak ezt nehezebben veszik észre –, amikor hosszú időn keresztül nem fessegettük ezt az ügyet, ennek ellenére változás akkor sem történt, pedig már az ön elődjének miniszterjelölti meghallgatásán is ez volt az egyik, talán az első kérdésem a kormányváltás után, hogy mikor fogja leváltani. Nem is az volt a kérdésem, hogy leváltja-e, mert azt gondoltam, hogy csak a határidő lehet kérdés. Hiába voltak időközök...

ELNÖK: Időszakok...

NOVÁK ELŐD (Jobbik): ... amikor hallgattunk, nem történt változás, csak a botrányok jöttek egymás után. Igaz-e az, hogy önök presztízskérdést csináltak ebből, és valójában volt szándék önökben – a saját szavazóiknak is megfelelően – őt leváltani, vagy pedig Alföldi Róbert nem mond igazat?

A másik kérdésem részben egy köszönet, ami a Trianon Múzeum állami támogatását illeti, hiszen 2010-ben történt egy olyan fordulat, hogy az ország egyetlen Trianon Múzeumának, ami a magyarság legnagyobb tragédiájának állít – én azt gondolom, hogy méltó – emléket, sikerült állami támogatást kiharcolnunk jobbikos módosító javaslatra. Ezért is gondoltam ezt megköszönni, mert nekünk nagyon fontos volt, hogy 50 millió forintot az első költségvetési törvénybe belefoglaltak. Igaz, hogy itt a zárolások közepette nem fizették ki végül mindezt az 50 millió forintot, a megszorítások őket is elérték, hiába volt még akkor költségvetési törvényben rögzített sor, de aztán csak romlott a helyzet, hiszen 2012 végéig – egy év elteltével – 5,8 millió forintot kaptak, akkor már csak valami miniszteri keretből, sajnos. Azóta egy kicsit megint javult a helyzet, sőt legyünk igazságosak, nem is kicsit, jelentősen, de még mindig nem érte el a 2011-es szintet, ami az 50 milliós évi támogatást jelenti. Már csak azért sem, és ez a legfontosabb – nem akarok itt összegekkel dobálózni, bár azt gondolom, hogy egy nulla mindenképpen elmarad a támogatások szükséges mivolta mögött –, ha mondjuk a Terror Háza vagy a Petőfi Irodalmi Múzeum modernségéhez hasonló múzeumot képzelünk el a magyarság legnagyobb tragédiája kapcsán, ha erre is ennyit fordítanánk, vagy említhetném a Holocaust Múzeumot még példának, párhuzamnak. De nemcsak az összecszerúséggel van itt problémám, hanem azzal is, hogy évről évre függőben vannak, bizonytalanságban tartják, nem szerepel méltó módon a költségvetési törvényben ez a sor, mint ahogy az első évben ez szerepelhetett, tehát tulajdonképpen a kormányzat kénye-kedve szerint, ha kegyesek, akkor adnak, ha nem, akkor nem.

Azt gondolom, hogy nem jó az, hogy ha a kultúrát ilyen szintű függőségben tartjuk, és ez nemzetpolitikai kérdés is. Azt kérném tehát önöktől, hogy üdvözlendő, hogy támogatják, de azt gondolom, hogy a nagyságrendje hagy még némi kívánnivalót maga után, és az, hogy ez kiszámíthatóan történjen. Ha adna arra legalább némi – mondjuk egy szóbeli – garanciát, hogy ezt hosszú távon is stabilan szeretnék biztosítani, akkor is, ha nem a pillanatnyi érdekeik szerint, mondjuk, nem ünnepnek nevezik Trianont, ahogy önök. Azt gondolom, hogy ezzel egyébként szintén Alföldi Róbert szintjére süllyedtek, hiszen Alföldi Róbertnek az egyik első botránya volt ez alatt a kormányzat alatt – volt korábban is bőven – hogy Erdély elcsatolására ki akarta adni a Nemzeti Színházat, hogy ott ünnepeljék azt meg a románok. A magyar Nemzeti Színházat! Önök most az Országházat biztosították a Trianont ünneplőknek; ünnepi koncert, ünnepi beszédek hangzottak el. Ezzel kapcsolatban is érdekelne egyébként a véleménye, hogy nem gondolja-e, hogy a magyarság legnagyobb tragédiáját nem kellene ünnepelni, pláne június 4-én. Ha önök találnak ünnepelnivalót, amit én nem nagyon látok a diplomáciai kudarcokban, de ha mégis van, vagy akár ha egy gasztronómiai, kulturális fesztivált akarnak csinálni, mint ahogy most sokszor – vásári mulatságot csináltak június 4-én –, akkor ezt meg lehet tenni az év többi napján, de talán nem június 4-én.

Aztán, továbbmenve, itt van az ország egyetlen 1956-os múzeuma, amely viszont továbbra sem kap állami támogatást. Ezt Kiskunmajsán alapította Pongráz Gergely. Azt gondolom, hogy ez már-már szakrális helyé vált egy kápolnával, egy '56-os táborral is, amit néhány éve Kövér László házelnök úr is meglátogatott, de állami támogatás nincs, rendre leszavazzák ezt a javaslatunkat. Nem gondolják-e, hogy azért mégis, ha már látjuk ezt rengeteg helyen visszaköszönni...? Nincsenek a pesti srácokról utcák elnevezve – mondjuk általánosságban, mint „Pesti srác” utcára gondolok –, és rengeteg fájó dolog kötődik még mindig 1956-hoz, kezdve azzal, hogy még itt ülhetnek az Országgyűlésben az előző kommunista rendszernek akár vezetői, MSZMP KB-tagok, és sorolhatnánk az ügynöklistán feltárását, a kommunista luxusnyugdíjakat. Kulturális téren nem érzi-e a felelősséget, hogy az

ország egyetlen '56-os múzeumának, amelyről nemhogy megfeledeztek, de szándékosan leszavazva nem adnak állami támogatást. Nem volna-e indokolt felkarolni ezt a múzeumot, amely azért igazán érdemelne egy nagyobb ráfordítást, és azt gondolom, hogy fejlesztést is? A mellette lévő ifjúsági tábor úgyszintén, hiszen ez tulajdonképpen egy intézmény.

A következő témám részben idekapcsolódik, pont Wittner Mária okán, hiszen ő volt az egyik nagy lobbistája a legújabb '56-os filmnek, ami Tóth Ilonka életét dolgozná fel. Meg is jelent már könyvben a forgatókönyve, voltak adománygyűjtések az Uránia Nemzeti Filmszínházban, sok minden történt már, csak épp nem halad a film készítése, de nemcsak ennek a készítése, hanem egyetlenegy történelmi tematikájú film sem készült. (*Derűtség a Fidesz oldalán.*) A kormánypárti képviselők már nevetgélnek, mert önök mindig nevetgélnek, ha én egy témát többször hozok fel. (*Kiss Attila: Rongyos Gárda! Pozsonyi csata!*) Igen, a Rongyos Gárda is jó példa és a pozsonyi csata is, valóban, örülök, hogy ezt már megtanulták; kár, hogy odáig viszont nem jutottak el, hogy meg is szavazzák.

ELNÖK: Képviselőtársaimat arra kérem, hogy ne vágjanak közbe, ha Novák képviselő úr beszél! Elégedjenek meg azzal, hogy például a holokauszt előtt se mondta már azt, hogy „ügynevezett” holokauszt, tehát fejlődik. Kérem, hogy hallgassák végig méltósággal képviselő urat! (*Derűtség a Fidesz oldalán.*)

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Így van. Azt gondolom, hogy nem az én szégyenem, hogy Alföldi Róbert még mindig napirenden lehet, nem az én szégyenem, hogy még a Horn-kormány alatt is készült például egy Honfoglalás című film, miközben Koltay Gábor egy száműzött személy lett. Ha csak azt nézzük, hogy a szabadtéri színjátszás területén milyen nagy tapasztalata van, és megnézzük, mondjuk a Budai Parkszínpadot – hány éve gazdátlanul hever, már a gyom benőtte –, ezeket az elhagyatott intézményeinket önök nem kívánják kulturális tartalommal megtölteni, akkor azt gondolom, hogy jogos, hogy fölvetjük, hogy miért nem készül akár a Koltay Gábor rendezéséhez hasonló, akár lehetőség szerint még nagyobb, komolyabb költségvetésű, ezáltal színvonalasabb film is akár az ő, akár más rendezésében, de igen, ilyen történelmi tematikával. Miközben Marslakók címen kétmilliárd forintot nem sajnáltak egy nézhetetlen szappanoperára, aközben leszavazták önök is, kormánypárti képviselők, amikor 500 millió forintot nyújtottunk be. Akkor azt mondták, hogy azért, mert ez sajnos kevés, önök amúgy a célt támogatják. Amikor kétmilliárdot nyújtottunk be, akkor már indokolás nélkül, de ugyanúgy leszavazták azt, hogy előírjuk akár csak a közmédiáknak – ha már mondjuk a kulturális kormányzat nem lép –, hogy a nekik osztott 60-70 milliárd forintból legalább kétmilliárdra rámutassunk, hogy ezt igenis történelmi tematikájú fikciós műsorgyártásra kell fordítani, nem pedig mondjuk a Marslakókra. Ezt leszavazták, és tulajdonképpen a III/III-as Böröcz-ügynök az, aki bábáskodhat a közmédiáknak sok tízmilliárd forintja felett, szabadon garázdálkodhat, inkább mondjuk így, és még csak ennyi kultúrpolitikai útmutatást sem adunk, nemhogy a Nemzeti Színháznak, de a közmédiáknak sem, hogy például készítsenek-e ilyen filmet. Azt gondolom, hogy ez nemcsak a közmédiáknak gyártásában, hanem másutt is megvalósulhatna, de nem történik, tehát általában magyar filmgyártás sincsen, de ezen belül – ami különösen fájó nekem – különösen jó lenne, ha történelmi filmek készülnének. Erre a nemzettudat formálása szempontjából különösen szükség van.

Gondoljunk csak akár a kettős állampolgárságról szóló népszavazás bizonyos értelemben gyászos eredményére! Hozhatnánk még példákat, akár csak legutóbb azt, hogy Trianont itt sokan ünnepnapnak tekintik, ami miatt szükség lenne e témák felkarolására. Valóban, ha ünnepelni akarnak, itt van a bécsi döntések évfordulója, itt van a Rongyos Gárda – köszönöm az előbbi bekiabálást –, mert ezek kitűnő alkalmak lehetnének arra, hogy akár egy ünnepséget szervezzenek köré, akár egy jó játékfilmet, akár egy izgalmas

akciófilmet forgassanak erről, vagy akár egy sorozatot, ha végre nem a Marslakók szintjén mozognának.

Végül itt van épp egy tegnapi hír: a kuruc.info hírportálon jelentek meg titkosított dokumentumok (*Közbeszólás a Fidesz oldaláról: Na! – Derűtség a Fidesz oldalán.*) „Kik lopták szét az Operaházat?” címmel. Az elmúlt három év arról szólt, hogy civil szervezetek, magánszemélyek számos feljelentést tettek – még a kormányzat is párat –, de az ügyészség az aktákat még csak nem is tologatja, hanem fekteti, húzzák az időt, fedezik a szocionista tolvajokat (*Moraj.*), esetleg elrendelik a nyomozást, aztán semmiféle nyomozati cselekményt nem végeznek. Itt van ez a kiszivárgott dokumentum, ami ki tudja, hogy milyen kormányzati ellenőrzési hivatalon, ügyészségeken keresztül ment. Csak hogy idézzek belőle, itt van például a rendőr-politikusbűnöző Dézsi Mihály, akit még a ferencvárosi időközi választáson csíptem nyakon a választási bizottság tagjaként, amikor a magyar történelem talán legnagyobb kopogtatócédula-hamisításában vett részt. Itt is feltűnt a neve a kifizetési listákban, és nem is akármilyen listákban, hiszen, idézem, „A teljesítésigazolásokról megállapítható, hogy azokat Vass Lajos főigazgató több esetben is a számla kiállítását, illetve a szerződés teljesítését egy évvel megelőzően állította ki” – tehát teljesítésigazolásokról beszélünk, amelyek korábban születtek –, „azaz az ezen teljesítésekhez kötődő kifizetésekre érvényes teljesítésigazolás nélkül került sor.”

Dézsi száználmas meséje így hangzik, hogy miért nincsenek meg nála az írásos dokumentumok, szakmai anyagok, merthogy érdemi munkát értelemszerűen ezekért a szétrabolt milliárdokért nem végeztek. Itt az idézet: „Egy sajnálatos véletlen folytán több dossziém lomtalanítás során kidobásra került.” Ezt láthatjuk a többi személynél is, sajnos, akik úgymond szóbeli tanácsokat adtak, ezért nincs írásos nyoma, hogy ők bármi munkát végeztek volna. Itt van például Bánó András szocionista atv-s műsorvezető, és hosszasan sorolhatnánk a sort, itt van Görgey Gábor, a harmadosztályú író, Medgyessy kulturális minisztere.

ELNÖK: Képviselő úr, figyelmeztetem! Szíveskedjék az ilyen jelzőit önmagának megtartani. Legyen kedves a Házaszabálynak megfelelően, a parlamenti formákat és az etikai elvárásokat betartva megszólalni a bizottságban!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Igyekszem pont a Fidesz-kormányzat útmutatásai szerint eljárni, hiszen az előző Orbán-kormány alatt született egy olyan állásfoglalás, miszerint Kövér László hazaárulózása, amit a szocionisták nem jó szívvel vettek, belefér a parlamenti keretekbe, maga a Fidesz-frakció által...

ELNÖK: Másodszor is figyelmeztetem, képviselő úr...

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Hogy...?

ELNÖK: ... hogy a „szocionista” jelzőt is szíveskedjék magának megtartani. Nagyon szépen kérem, hogy minősítés nélkül, a kulturális kérdéskörnél maradva, a miniszteri meghallgatás tárgykörére koncentrálva szíveskedjék folytatni a felszólalását!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Világos, de azt gondolom, hogy hazaárulás történhet kulturális téren is. A „hazaárulás” szó belefér, elnök úr?

ELNÖK: Képviselő úr, legyen kedves a tárgynál maradni!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Annál maradok.

ELNÖK: Ha még egyszer figyelmeztetnem kell, akkor a Hárszabálynak megfelelően meg fogom vonni a szót.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Elnök úr, én azt gondolom, hogy hazaárulásról beszélünk kell itt is, és hazaárulásnak nevezhető az is, ha akár igenis ilyen szocionista közszereplők, politikusok...

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Harmadszor is figyelmeztetem. Láthatólag provokál bennünket, ezért öntől most a szót...

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Nem, csak eleve hárszabályellenes a levezetés.

ELNÖK: ... a Hárszabálynak megfelelően megvonom.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Ez hárszabályellenes.

ELNÖK: A következő képviselőtársunk Németh Zoltán képviselő úr. Parancsoljon!

Németh Zoltán (Fidesz)

NÉMETH ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Úr! Helyettes Államtitkár Asszony! Az én hozzászólásomat biztosan nem sikerült tematizálnia Novák Előd képviselőtársamnak, hiszen azokkal a témákkal jövök, amelyekkel szoktam. Az egyik kérdés – bár miniszter úr összefogott, de alapos hozzászólása tulajdonképpen számos kérdést szükségtelenné tett –, hogy beszélt miniszter úr a zenekarok finanszírozásáról. Itt esetleg egy olyan kiegészítő kérdés jutott eszembe, hogy mi az, amit még el lehet mondani ezzel kapcsolatban – azon kívül, amit elmondott –, hogy milyen formában történik ez a finanszírozás, illetve hogy lesz-e ebben valamiféle változás a jövőben.

A másik kérdés, amiről szót ejtett, a felújítások, illetve fejlesztések általában a kulturális ágazatban, illetve itt is kiemelten beszélt miniszter úr a kastélyok felújításáról, az ezzel kapcsolatos igyekezetről, illetve a múzeumbővítésről, új funkciók megjelenítéséről, fejlesztésről. Ha szabad ezt a kettőt összekötni, akkor éppen választókerületemben van a csodálatos Nagytétényi Kastélymúzeum, amelynek fejlesztése az Iparművészeti Múzeum felújításának keretében napirenden van. Szeretném abbéli bizodalمامat kifejezni, hogy ez mielőbb megtörténhet, illetve mindaz a sor, amelyet a miniszter úr a fejlesztésekkel kapcsolatban elmondott, ilyen módon bővíthető, illetve ez kérdés is egyben, hogy az a tekintélyes lista, amit ezzel kapcsolatban elmondott, hogyan bővíthető, bővíthető-e, illetve hogy teljes volt-e. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. További kérdésfeltevés? Parancsoljon, Karácsony képviselő úr!

Karácsony Gergely (független)

KARÁCSONY GERGELY (független): Köszönöm a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Államtitkár Asszony! Talán emlékszik rá miniszter úr, hogy a miniszterjelöltként való bizottsági meghallgatásán én voltam az egyetlen ellenzéki képviselő, aki szavazatával is támogatta az ön miniszteri kinevezését. Abban bíztam, hogy a tárca élén bekövetkező személyi változás, illetve az akkor már levegőben lévő személycsere az államtitkári poszton valamelyest javíthat a kulturális ágazat kormányzaton belüli

alkupozícióján, egy kicsit meg tudja segíteni a kulturális ágazatot, hiszen azt láttuk, hogy a kormányzat első két évében a kulturális ágazat rendre a rövidebbet húzta, amikor zárolásokról és más dolgokról volt szó. Én megelőlegeztem azt a bizalmat, ami szükséges volt ahhoz, hogy talán egy kicsit könnyebben tudjon nekiállni a feladatainak, és most valóban lehet húzni egy mérleget, de egyelőre még nem vagyok teljesen meggyőződve arról, hogy helyesen döntöttem. (*Derűlttség.*) Vannak bizonyos szimbolikus ügyek, amelyeket most nem hoznék fel. Kétségtelen, hogy mondjuk Szaniszló Ferenc díjátadása kapcsán ön is futott néhány, vesszőfutáshoz sorolható kört, de akkor beszéljünk tartalmi és konkrét ügyekről, amelyben kíváncsi vagyok a véleményére, illetve a tájékoztatására.

Az első dolog az, hogy miniszter úr említette az iskolák államosítását, illetve szóba került a kulturális intézményeknek a településekhez való visszajuttatása vagy átadása; most a megyei intézményekről beszélek. Nem nagyon értem, mi ebben a logika, hogy az általános iskolákat államosítja egy kormányzat, miközben olyan típusú intézményeket, amelyeket talán országos szinten jobban lehetne üzemeltetni, a települések gondjaira bíz, de az kétségtelen – és azt gondolom, hogy ez az elmúlt időszak egy számomra pozitív fordulata volt –, hogy úgy tűnik, hogy ez az intézményátadás sikeresebb volt, mint amennyire ezt vártuk. Ez viszont – és itt jönne a konkrét kérdésem – akkor fog tudni működni, ha az a finanszírozás, ami valóban egy feladatirányú, feladatalapú finanszírozás felé való elmozdulás, ha ezek a források valóban rendelkezésre fognak állni. Ezért az első kérdésem az, hogy hogyan látja miniszter úr jelenleg, kell-e azzal számolnunk – amivel sajnos az elmúlt években súlyosan számolnunk kellett –, hogy esetleg év közbeni zárolások a kulturális ágazatot különösen súlyosan érinthetnek. Jelenleg nem hallottunk ilyeneket, szeretném azonban az ön személyes véleményét is kérni azzal kapcsolatban, hogy hogyan látja jelenleg, a kormányon belül milyen típusú folyamatok zajlanak. Az elmúlt években ugyanis azt láttuk, hogy az év közbeni zárolások esetében nemcsak maga a minisztérium, hanem a minisztériumon belül a kulturális ágazat vesztette a legtöbbet, tehát volt olyan év, ahol a minisztériumon belüli zárolás 16 százalékát a kulturális ágazatnak kellett elszenvednie. Ez tehát egy viszonylag általános, de azt gondolom, hogy konkrétan is feltehető kérdés.

A másik kérdésem a Ludwig Múzeum vezetőváltásával kapcsolatos kérdés. Itt egy élénk vita volt ezzel kapcsolatban, amelyet nem szeretnék egy személyi vitává degradálni. Elismeréssel fordulok mindkét – a korábbi és a kinevezett – vezető munkájához is. Azt kell látnom, hogy hosszas huzavona után Fabényi Júlia pályázata is nyilvánosságra került, ami önmagában egy pozitív fejlemény, de a nyilvánosság sokakat nem győzött meg azzal kapcsolatban, hogy valóban szakmai alapon dőlt el a Ludwig Múzeum vezetésének a sorsa. Azt a konkrét kérdést szeretném feltenni miniszter úrnak, hogy milyen szakmai szempontok alapján döntött végül is Fabényi Júlia kinevezése mellett.

A harmadik kérdésem összefügg az ön felvezetőjében megemlített Snétberger Központtal, amit én is egy kivételesen pozitív kezdeményezésnek tartok, és örülök, hogy ezt ön is szóba hozta. Ezt összekötném egy másik szakmai konferenciával vagy másik szakmai fejleménnyel. Nemrég volt egy szakmai konferencia Egerben, ahol a könnyűzenei kultúra esetleges kormányzati támogatásáról is szó esett. Ezen a konferencián megjelent a bizottságunk elnöke is, aki – így jött le a híradásokban – revidálta nézeteit a PANKKK-programmal kapcsolatban. Bizonyára emlékszik rá miniszter úr, hogy ezt a programot még az előző kormányzati ciklusban, sőt még azelőtt, azt hiszem, 2005-ben indította az akkori kormányzat, és kifejezetten a tehetséggondozásról, kifejezetten a vidéki kultúra, vidéki klubok támogatásáról, tehát azt gondolom, hogy nagyjából valami olyasmiről szól, aminek talán zászlóshajója lehetne a Snétberger-féle kezdeményezés. Ott egyébként Nyitrai Zsolt fideszes képviselő is, akivel egy panelbeszélgetésben részt vettem, szintén tulajdonképpen hibának nevezte azt, hogy a PANKKK-program megállt, és a második Orbán-kormány megakasztotta ennek a programnak a működését. Pontosan tudom, hogy a Nemzeti Kulturális Alapnál

vannak ennek a programnak a korábbi elveit vagy céljait támogató források, mégis megkérdezném, hogy van-e a minisztériumnak esetleg terve arra, hogy ezt a programot, ehhez hasonló programot vagy programokat kifejezetten a vidéki tehetséggondozás érdekében elindítson.

A negyedik kérdésem a következő, és kérem, higgyék el nekem, hogy semmi rosszmájúság nincs a kérdésemben. Aziránt szeretnék érdeklődni, hogy Vidnyánszky Attila még 2011-ben kapott egy támogatást az akkori államtitkártól, Szócs Gézától a Szarvassá változott fiú című film elkészítésére, azonban azóta nem nagyon hallottunk erről, és nagyon kíváncsi vagyok arra, hogy a miniszter úr tud-e esetleg arról beszámolni, hogy mi történt ezzel a filmmel. Nagyon szívesen feltennék még számos filmes kérdést, hiszen más filmek sem készültek el az elmúlt időszakban, de pontosan tudom, hogy bármennyire is sajnáljuk, ez nem a minisztériumhoz tartozó kérdés, hiszen a film felügyelete nem a kulturális tárcánál van, ami persze egy rendkívül rossz helyzet, de azt gondolom, hogy itt most ezzel nem tudunk mit kezdeni.

Végül, de egyáltalán nem utolsósorban, az ötödik kérdésem azzal kapcsolatos, amit ön is említett a felvezetőjében, hogy a kulturális finanszírozásnak egy átalakulását látjuk. Ön korábban egy tévéinterjúban arról beszélt, hogy az lenne a leghelyesebb, ha a teljes kultúrafinanszírozás a Magyar Művészeti Akadémiához kerülne. Szóba került már a Művészeti Akadémia ügye, mint köztestület. Az én kérdésem most nem erre vonatkozik, hanem arra, hogy mi a tényleges hatása annak a kormányrendeletnek, ami a teljes kultúrafinanszírozás rendszerének az átalakítását indítványozza, és amely ebben – legalábbis az elfogadott kormányhatározat szövege szerint – kiemelt szerepet szeretne biztosítani a Magyar Művészeti Akadémiának. A kérdésem természetesen nem arra vonatkozik, és szeretném azt a látszatot elkerülni, mintha sürgetném ezt a folyamatot, mert szerintem ez egy nagyon rossz irány. Azt remélem, hogy miniszter úr arról fog minket tájékoztatni, hogy a kultúrafinanszírozás jelenlegi rendszere tulajdonképpen nem szorul olyan típusú átalakításra, ami növelné a Magyar Művészeti Akadémia befolyását ezzel kapcsolatosan. Ugyanez igaz a második alkérdésre ebben a vonatkozásban, hogy mi a helyzet a Múcsarnok átadásával. Nagyon remélem, hogy nem fog a Múcsarnok effektíve átkerülni a Művészeti Akadémiához, de szeretném, ha ezzel kapcsolatosan miniszter úr is elmondaná, hogy mi a jelenlegi helyzet a kormányzaton belül. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen képviselő úr hozzászólását. Gyutai Csaba képviselő úr jelentkezett.

Gyutai Csaba (Fidesz)

GYUTAI CSABA (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! A bevezetőben szólt arról, hogy az idei évben is számos Agora-pályázat valósult meg. Figyelemmel kísértem a kulturális sajtó ez irányú írásait, és viszonylag kevés elemzés jelent meg arról, hogy ezek a létesítmények hogyan működnek, milyen tapasztalatok szűrhetők le a rövid működésükről. Gondolom, a tárca szakmai apparátusa azért ránézett ezekre az új kulturális intézményekre. Érdekelne, hogy mik a tapasztalatok, és hol tart a pályáztatás, lesznek-e új pályázatok. Az én városom, Zalaegerszeg korábban pályázott, még a szocialista kormányzat alatt. Ugyan a pályázat nem nyert, de az ELTE-n tanították a pályázatot, mint egy olyan komplex kulturális pályázatot, amelyet mintául lehetett más pályázatok elé állítani. Kiss Attila képviselőtársam nevében is mondom ezt, hiszen az ő városa is érintett. Mi is pályáztunk, és érdekelne bennünket, hogy hol tart ezeknek az elbírálása. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Hiller Istvánnak adom meg a szót.

Dr. Hiller István (MSZP)

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Bizottság! Van egy visszatérő téma, amit hosszan kifejtetni nem fogok, mert amíg ilyen szerkezetben kénytelen dolgozni a magyar kulturális politika, addig ez a vita közöttünk fennáll, csak szeretném azért egy mondat erejéig megemlíteni, hogy a véleményem nem változott, és nem is látom, hogy ne igazolta volna az idő. Igazából igaztalan, hogy ezt miniszter úrnak évről évre elmondom; legfeljebb annyit tudok vizsgálatásul elmondani, hogy a parlamentben miniszterelnök úrnak is elmondtam, és ahányszor alkalmam van, el is mondom. Ha az Országgyűlés kulturális bizottsága miniszteri meghallgatáson van, és itt mégiscsak döntéshozók ülnek, ülünk, akkor továbbra is meg kell erősítenem azt a véleményemet, hogy a magyar kultúra és a magyar kulturális politika számára egy ilyen konglomerátumot, amelyben az én felfogásom szerint konkurens területek az egészségügytől kezdődően a sporton át az előbb említett többi területig benne vannak, én kimondottan hatástalannak és károsnak látom. Úgy gondolom, hogy sem miniszteri, sem államtitkári szinteken ilyen óriás területek együttesen, egy minisztériumban hatékonyan nem kezelhetők, és nem is kívánható meg egy döntéshozótól, hogy a fejében, az idejében, a döntési képességeiben a magyar úszósport szépségei, az Orvosi Kamara, a Rektori Konferencia bölcsessége, a felállítandó magyar pedagóguskar és a társadalmi felzárkózás különböző problémái egyszerre és egyensúlyban legyenek. Ezért én ezt a szerkezetet továbbra is olyan károsnak tartom, amelyben a résztvevő, szereplő területek között a magyar kultúra, illetve a kulturális politika eleve vesztes. Ezt most is így látom. Ebbe beleférnek olyan intézkedések, amelyek sikeresek – szerintem voltak ilyenek az elmúlt évben –, és beleférnek kudarcok is, mert nem ezeknek a sikereknek és kudarcoknak az egyensúlya adja ki azt a véleményt és értékítéletet, amit én alkotok, hanem a szerkezet ab ovo meghatározza ezt a végeredményt. Nem látom, hogy ebből sikerülne kijönni; akkor sem, ha a politikában természetesen vannak erősebb érdekérvényesítéssel bíró személyek, politikusok, és vannak, akik kevésbé azok. Ez szubjektív, vagy mivel egy többpárti demokráciában pártok indulnak és pártok nyernek, veszítenek választásokat, alkotnak koalíciót, ez éppen mindig az első számú vezető – legyen az Magyarországon a miniszterelnök – döntési felelőssége, mégis úgy látom, hogy ez nem az érdekérvényesítő erőtől és az abban látható változástól függ, ami a miniszteri poszton történt; nem degradálva senki korábit. Ez pont arról szól, hogy nem az a kérdés, hogy ennek a megaminisztériumnak az élén – ezt most természetesen a kulturális politika szemszögéből nézem – mennyire fajsúlyos politikus áll, hanem a szerkezet maga annyira determinálja a mozgásteret, hogy ebben az egyéni képességek és a fajsúly nem tud meghatározó lenni. Ezért nem is várom, hogy ebben a szerkezetben egy minőségében más színvonal tudjon megvalósulni, mert nem tud. Minthogy ezt a vitát tavaly lefolytattuk, meg amikor létrejött a kormány, és ezt jeleztem, őszintén szólva – hacsak nincs a miniszter úrnak ezzel kapcsolatban új információja –, legfeljebb egy kézmozdulattal jelezzük egymásnak, hogy ez a vita továbbra is fennáll közöttünk, és a többiek idejét ezzel nagyon ne húzzuk. *(Derültség.)*

Az azonban megerősítésre szorul, amiről Karácsony képviselő úr beszélt, mert ebben a szerkezetben is teljesen ellentmondásos mozgások láthatóak. Azt a mozgást, ami a magyar közművelődés terén az elmúlt egy évben lezajlódott, sokkal erőteljesebben támogatom, sőt jó iránynak tartom a tisztelt miniszter úr egy másik területéhez képest, hogy ha négy emelettel följebb megyünk, és ott kellene beszámolnia arról, hogy mit művelnek ma a magyar közoktatásban. Ez azért, valljuk meg, tényleg elég elképesztő, azonban nem tartozik a bizottság tárgykörébe. Mivel teljesen természetes erős kapcsolat van oktatási ügy, oktatáspolitikai és kultúra, kulturális politika között, ezt a beszámoló első gondolatsorában nagyon erőteljesen helyeslem és aláírom, és azt is, hogy ehhez a területhez a társadalmi felzárkózás ügye csatlakozik, mert szerintem ez kimondottan rendben van. Nem lehet azonban egy kormányon belül azt csinálni, hogy mióta önálló magyar közigazgatás létezik, az egyik

területen a legerőteljesebb és legdurvább központosítás zajlik. Csak a szakmám miatt kell mondanom a Klebelsberg nevével elnevezett intézményről és arról a rendszerről, amit kialakítanak, hogy ilyen nem volt Klebelsberg idején; ilyen erős centralizáció öelőtte se meg őutána se volt, őalatta meg biztos nem. Ehhez képest történik a kormányon belül egy másik irány, amiről a közművelődés kapcsán a miniszter úr beszámolt. A kettő együtt egész egyszerűen egy országon belül nem megy, nem tud hatékony lenni, hogy megyei fenntartásba helyezik vissza, nem hagyják, mert azért történt egy államosítás. Éppen miniszter úr volt az, aki belépése után, ha nem is nyilatkozta, csak éppen megcsinálta, hogy itt a korábbiakban valami nagyon nagy butaság készült, és azt a fajta államosítást szétverve decentralizált ismét, miközben a másik irodájában vagy a másik államtitkárságán meg egy teljesen eszement, végiggondolatlan központosítás zajlik. Nem arról van szó, hogy a jobb kéz nem tudja, hogy mit csinál a bal kéz; már azt se tudják azok, akiknek van jobb és bal kezük, hogy az hol van, mégis melyik testtájon. Elképesztő dolgok történnek. Ezt azért érzékeltetni kell egy olyan beszélgetésen, meghallgatáson, ahol egyugyanazon területért felelős miniszter itt van.

Végezetül, mivel elég furcsa helyzetben vagyunk a tekintetben, hogy a kultúra több területe nem tartozik a megaminisztérium alá, ami szintén egy szerkezeti probléma, és mivel más területekért felelős miniszter úr ide beszámolni nem jön, az lenne még csak az igazi – ezt mindenkinek a képviselőtársi humorára bízom –, ha Pintér miniszter úr meghallgatását kezdeményeznénk...

ELNÖK: Jogos; lehet.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): ... hiszen a kultúra egy területe, az előbb említett régészet minden további nélkül a Belügyminisztérium alá került. Abból lenne igazán jó – nem kétséges, a kultúrát a középpontba állító – bizottsági vita és hozzászólások.

Egy területet azonban meg kell kérdeznem, mert az nem megy, hogy a magyar kultúra külföldi bemutatásának szerkezete, intézményei nem tudnak a bizottság előtt megjelenni az előbb említett szerkezeti kérdések miatt. Nem a különböző kulturális intézeteink külön-külön programjáról akarok kérdezni, hanem a központról, a Balassi Intézetéről, amelyet még 2001-ben önök állítottak fel, és a kormányváltás után mi teljesítettünk ki, úgy, hogy a magyar kulturális diplomáciának, a határon túli magyar kultúra magyarországi és nemzetközi bemutatásának és a külföldi kultúra magyarországi adaptációjának legyen egy egységes központja.

Szakmán belül olyan hírek vannak, hogy ennek beolvasztása, szerkezeti átalakítása tervben van. Nem gondolom, hogy hosszú idő lenne most arra, hogy ezt megbeszéljük. Azt szeretném a miniszter úrtól kérdezni, hogy igazak-e azok a hírek, hogy a Balassi Intézetet más háttérintézménybe akarják beolvasztani, vagy bármilyen szerkezeti elképzeléssel a szerkezetén – nem a személyi összetételén, mert ahhoz így nincsen közöm – jelentős átalakítást kívánnak végrehajtani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen képviselőtársam kérdésfeltevését. Természetesen a bizottságnak joga van a kormány bármelyik miniszterét meghívni. Önnel szemben, miniszter úr, én nem félek Pintér miniszter úr meghallgatásától, és nem is félttem miniszter urat, mert biztos vagyok benne, hogy ha ezt kezdeményezi a bizottság, akkor a kérdéseinkre választ fog tudni adni. Ezen az alapon hívhatjuk természetesen Navracsics miniszterelnök-helyettes urat is, hogy a Balassi Intézet működéséről beszámoljon, tehát nem hiszem, hogy ez itt gondot okozna, és hogy a kormány felkészült tagjai ne állnának készséggel rendelkezésünkre. Ez csak egy zárójeles megjegyzés volt a mundér becsületének a védelme érdekében. Köszönöm szépen. Ha jól emlékszem, képviselőtársaim közül Kiss Attila jelentkezett, ő volt a következő. Parancsoljon, képviselő úr!

Kiss Attila (Fidesz)

KISS ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Kedves Bizottsági Társak! Elnök Úr! Részben csatlakozom Gyutai képviselőtársamhoz; ő is említette, hogy ketten is akartunk ugyanarra vonatkozó kérdést feltenni. Ez a bizonyos Agora művelődési házak felújítása mindkettőnket érdekel, de nem személyesen, hanem azt gondolom, hogy elsősorban a városokat, Zalaegerszeget és Hajdúböszörményt. Nyilván más települések is érdeklődnek a dolog iránt, tehát én is érdeklődöm, hogy van-e folytatás, vagy mi a helyzet jelenleg a vidéki művelődési házak vagy éppen a budapesti művelődési házak felújításával kapcsolatban.

A másik kérdésem – ami szintén általánosságban a kultúra területéhez tartozik – a múzeumokkal kapcsolatos. Nagy örömmel vettem tudomásul, hogy 11-12 éves küzdelmünk után a múzeumok idén már önkormányzati, tehát települési fenntartásba kerülhettek. Nagyon sokan óvtak előtte, hogy mi lesz majd a múzeumokkal, esetleg az aszfaltozást vagy az iskolák felújítását fogjuk előnyben részesíteni és nem a múzeumok fenntartását. Jelzem miniszter úrnak, hogy nálunk, Hajdúböszörményben, a Hajdúsági Múzeumban 25 éve nem volt régész állás, de most már van, régészt vettünk fel a múzeumba, természetesen terveink vannak, és nagyon örülök ennek a döntésnek. Ez csak egy kis visszautalás. Másrészt pedig, hogy azért egy kis kérdés vagy követelés is legyen, lesz-e külön a múzeumok számára valamilyen forrás, amelyre tartalmi szakmai munkájuk fejlesztésére vagy éppen felszerelésekre tudnak pályázni? Nyilván a múzeumok is azért elsősorban régi épületek, a Hajdúsági Múzeum például Hajdú-Bihar megye legrégebbi középülete, amely 1770 környékén épült, és ha az egyházi műemlékeket nem vesszük figyelembe, a megye legrégebbi épülete. Épületfelújítással kapcsolatos vagy egyéb pályázatokat tudunk-e, illetve tervezünk-e a jövőben?

A harmadik szintén a kultúra megyei finanszírozásához tartozik. A megyei művelődés, közművelődés szervezése is átalakult. Én magam ezt szintén üdvözlöm, a rendszerváltozástól kezdve mindig is egy picit kallódónak, furcsának éreztem a megyei szervezetet. Van-e elképzelés a jövőben a finanszírozás változtatására? Ha néhány mondatban esetleg miniszter úr ezt kibontaná, azt nagyon megköszönném. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Ha jól láttam, Gyimesi képviselőtársunk jelentkezett, további jelentkezőt nem láttam. Képviselő úr, parancsoljon!

Dr. Gyimesi Endre (Fidesz)

DR. GYIMESI ENDRE (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Úr! Helyettes Államtitkár Asszony! Karácsony képviselő úr egy nagyon fontos témakört említett mindjárt a mondandója elején: ez az ágazati érdekérvényesítés kérdése. Valóban, a megyei intézményrendszer, illetve az intézményrendszer átalakítása egy sikertörténet, de abban az esetben marad sikertörténet, ha az ehhez a szükséges források hosszú távon rendelkezésre állnak. Egy ilyen nagy minisztériumban, amelyről Hiller István is beszélt, ennek az érvényesítése bizony sokszor rendkívül nehéz egészségüggyel, oktatással, szociális területtel való összevetésben, de alapvető dolog, hogy ha rendbe tettük ezt az ágazatot, akkor hosszú távon finanszíroznunk kell, és ebbe nem fér bele a visszalépés. Azt szeretném tehát kérni miniszter úrtól, hogy nyugtasson meg bennünket az ügyben, hogy ez az ágazat megkapja a szükséges forrásokat, és hogy sem ebben az évben, sem a várható következő évi költségvetésben nincs szó arról, hogy ez az ágazat hátrányba kerül a többivel szemben.

Szólt miniszter úr a grandiózus múzeumi negyed elképzeléséről. Őszintén remélem, hogy a kormánynak lesz ereje és lehetősége ezt végigvinni, akár a 120 milliárdos tekintetben is. A kérdésem, ezt egy kicsit kiegészítve, hogy a Széchenyi-tervben egyértelműen megfogalmazva benne szerepel a vár és ezen belül a Nemzeti Levéltár bővítésének a kérdése,

illetve annak elhatározása. Sikerül-e ennek a bővítésnek ebben a ciklusban valamilyen szinten érvényt szereznünk? Erre mindenképpen szeretnék rákérdezni. Még egy dolog, hogy a korábbi évtizedekben volt egy olyan lehetőség, hogy az országos költségvetésben címzett és céltámogatások voltak, amelyből az intézményrendszer jelentős mértékben részesült fejlesztések és felújítások tekintetében. Az előző kormányzat ezt megszüntette, azonban rendkívül fontos lenne ennek a visszaállítása. Tervezzük-e ezt? Szó volt itt ugyanis művelődési intézmények felújításáról, de én hozzáteszem a múzeumok, levéltárak, könyvtárak felújítását, fejlesztését, raktáráépítési programot és a többit, nem beszélve állományvédelmi kérdésekről és az egyházi intézmények sorsáról is. Úgy gondolom, hogy nagyon sok helyen lenne a kultúrában helye ennek a pénznek. Foglalkozik-e a művelődési kormányzat ennek visszaállításával? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. További jelentkezőt nem látok. Én is szeretnék kérdést feltenni, úgyhogy a kérdésfeltevés idejére átadom az ülés vezetését alelnök úrnak, és kérem, hogy adja meg nekem a szót.

(Az elnöklést Pálffy István, a bizottság alelnöke veszi át.)

ELNÖK: Az elnöklést átveszem, és megadom a szót L. Simon Lászlónak. Parancsoljon, képviselő úr!

L. Simon László (Fidesz)

L. SIMON LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Három rövid kérdésem van. Egyrészt szeretném megkérdezni miniszter úrtól, hogy milyen lépéseket tesz a kormány az elektronikus könyvek jogi szabályozásának kialakítása érdekében. Ezt azért teszem fel, mert évek óta küzdünk ezért itt, a bizottságban, évek óta foglalkozunk a kérdéssel. Egyszer az én módosító indítványomat sikerült itt úgy megtárgyalnunk, hogy csak részben fogadta el az Országgyűlés az abban foglaltakat, tehát a kedvezményes áfakörbe sorolta a hangoskönyveket, de a 27 százalékos áfakörben maradtak az e-bookok; ezzel kapcsolatosan lenne tehát kérdésem.

Másrészt – ugyanehhez kapcsolódóan – azt is szeretném megkérdezni, hogy valamilyen eszközzel tudja-e támogatni a kormány az elektronikus könyvek kiadását és forgalmazását. Képviselőtársaimat tájékoztatva mondom el, hogy az Egyesült Államokban már a piacnak több mint 50 százaléka tevődött át a hagyományos papír alapú könyvkiadásból az e-bookos területre. Európában ez a piac még nem éri el a 3 százalékot, viszont a versenyképességünk érdekében fontos lenne az, hogy a magyar szellemi értékek új típusú adathordozókon is elérhetőek legyenek a jövő olvasói számára. Miközben tehát nagy örömmel hallottam miniszter úr összefoglalóját az olvasásnépszerűsítési programról, mi azt valljuk – sokan most már –, hogy az olvasás népszerűsítésének az egyik főirányának kell lennie, hogy az olvasókat megtartsuk, és az új nemzedék tagjait értő olvasóvá neveljük. Ennek az olvasásnépszerűsítésnek viszont nem biztos, hogy a hagyományos médiumokhoz való ragaszkodás kell, hogy legyen az alapja. Nem az a lényeg tehát, hogy a könyv mellett, hanem hogy az olvasás mellett önmagában korteskedjünk.

Végül pedig: nagyon köszönöm, amit miniszter úr mondott a Nemzeti Kulturális Alapról, arról, hogy az alap működésével maximálisan meg van elégedve, és hogy az új kollégiumi struktúrát is jónak tartja. Arra lennék kíváncsi, hogy miniszter úrnak mi a személyes elképzelése az alap jövőjéről. Köszönöm szépen. Visszavehetem az elnöklést, ugye?

ELNÖK: A formai rend kedvéért; igen, visszaadom.

(Az elnöklést L. Simon László, a bizottság elnöke veszi vissza.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Most már mint bizottsági elnök, engedje meg, hogy megadjam önnek a szót. Megköszönöm képviselőtársaimnak az aktivitását, a kérdéseket, az elhangzott véleményeket. Arra kérem miniszter urat, hogy szíveskedjék a kérdésekre válaszolni, és amennyiben szükséges, zárszót is mondani. Parancsoljon, miniszter úr! Öné a szó.

Balog Zoltán (EMMI) válaszadása

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Köszönöm szépen, elnök úr. Akkor próbálok a jegyzeteim alapján sorba menni. Novák képviselő úr kérdései, illetve a kommentárjai közül néhányra szeretnék reagálni, néhányra szerintem méltóságon aluli lenne, úgyhogy azokra nem fogok. Az uniós források kapcsán azt mondanám, hogy ha odafigyelt volna, akkor mindig azt mondtam, hogy „uniós és társfinanszírozású program”, ezt majd a jegyzőkönyvben nézze meg, mert valóban így van, az uniós forrásokban a magyar adófizetők pénze is benne van, ebben nincs vita köztünk. Abban van, hogy én ezt említettem, és miután társfinanszírozásról beszéltem, ez értelemszerűen ezt jelenti.

Az Alföldi Róberttel kapcsolatos kérdésre hadd mondjam azt, hogy az összeesküvés-elméletek lehetnek érdekesek és szórakoztatóak, de azért annyira nem fontos nekünk a Jobbik, hogy akár negatív, akár pozitív forgatókönyvet írjon számunkra, tehát a Nemzeti Színházzal kapcsolatos döntéseinket önök nem befolyásolták. *(Novák Előd: Akkor hazudott Alföldi Róbert.)* A Trianon Múzeum kapcsán megint csak azt tudom önnek mondani, hogy egyrészt örülök, hogy elismerte azt, hogy idén jelentős támogatást adtunk erre az oldalra, mert valóban elkezdtük visszaépíteni ezt a dolgot. Az összeget is nyugodtan megnevezhette volna; nemcsak az alacsony, hanem a magasabb összegeket is. Bízom benne, hogy egyre stabilabban tudjuk biztosítani ennek a múzeumnak a támogatását, mert nagyon fontos, hogy ennek az ügynek legyen gazdája, és valóban a következő nemzedéknek is be tudjuk mutatni, hogy mit jelent Magyarország számára Trianon.

Itt van ez a többször említett ünnepléses dolog. Persze, az nyilván teljesen abszurd, hogy bárki lenne Magyarországon, aki ünnepelni szeretné Trianont, tehát nyilván a nemzeti összetartozást ünnepljük, és szerintem az egy fontos dolog. Ha eltekintek egy csomó ideológiai meg morális kérdéstől is, amiben vitánk van önökkel, hadd mondjam azt, hogy ez a mentalitásbeli vita számomra az egyik legfontosabb vita, tehát az, hogy mi a fontosabb: hogy a pozitívumokat erősítsük, vagy pedig az, hogy a negatívumokkal még nagyobb kétségbeesésbe és reménytelenségbe taszítsuk azokat, akiknek egyébként így is éppen elég bajuk van. Az tehát, hogy ennek a mindennek ellenére való nemzeti összetartozást, a határok ellenére való összetartozást erősítsük, és azt megünnepeljük, szerintem egy nagyon fontos dolog.

Az '56-os múzeumról hadd mondjam azt, hogy már megint nyertem, úgy látom, mert a múltkori meghallgatáson is sms-ekben kellett önnek arról információt szereznie, hogy állítólag nem támogattuk a múzeumot, aztán kiderült, hogy mégis támogattuk. Ugyanez a helyzet az '56-os múzeummal. Kérem, vegye elő a mobiltelefonját – ha lehet a bizottságban, nem tudom –, és sms-ben kérdezze meg! A szerződéskötés előtt állunk éppen, tehát néhány napon belül nemcsak a szerződés köttetik meg, hanem az erre megfelelő összeget is rendelkezésre fogjuk bocsátani, sőt itt komoly avatőünnepségre is sor fog majd kerülni Kiskunmajsán.

Az Operaházzal kapcsolatos kérdésére hadd mondjam azt, hogy ott eljárások zajlanak. Azok a kuruc.info számára eljuttatott dokumentumok, amit ön itt most ilyen nagy szenzációként tálal, a belső vizsgálatnak, annak a vizsgálatnak a dokumentumai, amelyeket

mi rendeltünk el, tehát azok a megállapítások a mi megállapításaink, ennek kapcsán megtettük a szükséges intézkedéseket, és a tárgyalások zajlanak. Azt, hogy ön ezeket sürgetné, ebben még majdnem egyetértek, de hogy legszívesebben maga mondaná ki az ítéletet, és lehet, hogy még a halálos ítélet közelébe is eljutnánk, azt nem tudom kommentálni. Nyilván az igazságszolgáltatásnak számos esetben van olyan lassúsága, ami engem is zavar, önt is zavarja, de egy vizsgálatnak mégiscsak van egy rendje, amit nekünk ebben az ügyben be kell tartanunk.

A zenekarok finanszírozásával kapcsolatban. Gondolom, abban egyetértünk, hogy Magyarországon a zenekarokban egy olyan gazdag kínálat van, ami párját ritkítja Európában, és ebben bizonyos kerületeknek bizonyos hagyományos zenekarai is nagyon komoly szerepet játszanak, éppen ezért mi magunk is úgy látjuk, hogy azok az alapösszegek, amiket támogatásra biztosítunk, nem felelnek meg ennek a színvonalnak. Az szerintem egy lényeges dolog, hogy a nemzeti és a kiemelt minősítés rendszerét kidolgoztuk, és az a célunk, hogy ehhez megteremtsük a pluszforrásokat is. Ebben az évben már sikerült több forrást adni erre a dologra. Budafok sajátos szerepben van, mert természetesen bizonyos szempontból – ami az életminőséget, az életminőség pozitív oldalát jelenti – vidék, egyébként meg a fővárosnak a része, tehát ami jó a vidékben, az benne van Budafokban, ami meg jó a fővárosban, az szintén benne van Budafokban. Talán nem fogja különösebben meghatni képviselő urat, hogy idén azt szerettük volna, ha a vidéki zenekarok is megfelelő mértékben részesülnek támogatásban, hiszen a tavalyi elosztásban volt egy kis aránytalanság, ezzel együtt kétmilliárd forintot emeltük az összeget, tehát itt egy nagyon komoly emelkedés történt. Az a célunk, hogy eljussunk oda, hogy ez valóban – mondjuk így – az alaptámogatás része tudjon lenni. Ma még egyfajta pályázaton osztjuk szét ezeket a pénzeket, de én is úgy gondolom, hogy ehhez középtávon meg kell teremteni azokat a forrásokat, amelyek adott esetben külön programokra, mondjuk hangszervásárlásra vagy éppen egy-egy évben a külföldi utak támogatására, külföldi turnék támogatására szolgálnak. Nem tud minden évben komoly külföldi turnéra menni egy zenekar, de ha vannak ilyen turnék, akkor azokat – mindig más zenekart – ebben az ügyben lehet támogatni, tehát én alapvetően az ön által említett kéréssel nemcsak egyetértek, hanem támogatom is, és bízom benne, hogy azért látszik, hogy azért ebben az évben mégiscsak továbbléptünk a zenekarok finanszírozásában. *(Németh Zoltán fejbőlintással fejezi ki egyetértését.)* A félelmével kapcsolatban mondanám, hogy a lista, amit felsoroltam a nagyberuházásokról, valóban nem teljes, csak nem akartam a bizottság figyelmét itt hosszabban igénybe venni. Nagytény benne van a nagyberuházások között természetesen, úgyhogy ebből a szempontból megnyugtathatom képviselő urat.

Karácsony képviselő úrnak köszönöm, hogy felidézte az akkori bizalmát, ez egy pozitív gesztus. Hadd mondjam azt, hogy a Szaniszló-ügyben viszont pont önöktől várnám – akiktől én tényleg azt reméltem, hogy hoznak egy új politikai stílust a magyar politikába –, hogy ha valaki egy ügyben hibát, súlyos hibát követ el, és ezt belátja, kiáll a nyilvánosság elé, és nyilvánvalóvá teszi, hogy ő értékalapon hogyan gondolkodik minderről, akkor ezt igazolják vissza pozitívan... *(Karácsony Gergely: Ezért nem hoztam szóba.)* Értem; úgy hozta szóba, hogy nem hozta szóba. *(Novák Előd: Ezt Gyöngyösi Mártonnál is javaslom.)*

ELNÖK: Nagyon szépen kérem képviselőtársaimat, hogy hagyják kibontakozni miniszter urat!

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: ... ne pedig negatív példaként hozzák ide ezt a dolgot. Az iskolák államosítása ügyében is hadd mondjam azt képviselő úrnak, hogy nem államosítás, hanem állami fenntartásba vétel történt. Ez egy más dolog. Ebben az ügyben nyilván Hiller István volt miniszter úrnak, képviselő úrnak is tudom azt mondani, hogy ez egy olyan ügy, amiben nem érdemes előreszaladni. Hogy egy képet

használjak – ahogy már próbáltam a szakszervezetekkel kapcsolatban is használni –, az biztos, hogy a hajót eloldottuk a horgonyról, a kikötőből elindult ez a hajó, de egy fél éve történt meg ez a döntés. Pont önöknek tudni kell azt, hogy az oktatás területén bizonyos döntéseknek milyen lassú a kihordási ideje, amikor látjuk, hogy mi lesz ebből az egészből. Meg kell mondanom önöknek – lehet, hogy ez most furcsán hangzik –, hogy én miniszterként ma sokkal több előnyt látom ennek a dolognak, mint amikor belevágtunk, hiszen nekem is számos kérdésem volt ezzel kapcsolatban, mint ahogy egyébként a megyei meg a települési intézményrendszer sorsával kapcsolatban is. Szerintem tehát ebben, ha jól csináljuk, számos nagyon pozitív lehetőség van, és ne kerüljön rá sor, hogy egy következő kormány az elé a döntés elé kerüljön, hogy amikor az előző, más színű kormány döntéseit felülbírálja, akkor átgondolja azt, hogy mit is csináljon ezzel az általunk Klebelsbergnek nevezett rendszerrel.

Egyetértek abban, hogy a klebelsbergi rendszer nem feltétlenül felel meg egy az egyben annak, amit mi csinálunk, de mi ezt a nevet szerettük volna egy pozitív tudathordozóként igénybe venni. Meglepne, ha az a döntés születne, hogy csináljuk ezt vissza, és adjuk vissza az önkormányzatoknak; nagyon meglepne, ha bármilyen kormány ezt megtenné. Mostantól az a helyzet, hogy ennek a rendszernek az előnyeit erősítsük, azokat a dolgokat pedig, amik meg hátrányok, megpróbáljuk leküzdeni. Hadd mondjam azt, hogy a járási rendszernek részben a visszahozásával, részben az átalakításával – hiszen ma a járási rendszer nem ugyanaz, mint ami az előző társadalmi berendezkedés alatt volt – szerintem eljutottunk addig a szintig, addig a magasságig, ahonnan elég jól belátható a helyi szint, ugyanakkor pedig még a központi irányítással való kapcsolattartás is tud egy közvetlen kapcsolattartás lenni. Szerintem abból, hogy nem három szint van, bár a megyei szint itt azért mégiscsak megjelenik, hanem inkább két szint van ebben a dologban, bízom benne, hogy egy sikeres történet lesz, bár a méretek – és ebben van egy politikai kompromisszum – nagyon különbözőek a tankerületeknél, és én ebben látok egy problémát. Ez szerintem nem egy lezárt ügy. Majd át kell gondolnunk megint a tapasztalatok fényében, hogy ilyen nagy különbségeket hogyan is lehet kezelni. Az is lehet, hogy tankerületek adott esetben majd csatlakozhatnak más tankerületekhez, de én állítom azt, hogy ez a járásokhoz kötődő tankerületi szint egy olyan nagyságrendet hozott létre, amely nem azt mondom, hogy optimális, de mindenképpen jobb, mint az előző, ahol a néhány száz fős településnek az általános iskolája vagy az alsó tagozata küzdött adott esetben önkormányzatként részben a Belügyminisztériummal, részben pedig az oktatási minisztériummal.

Örülök, hogy az intézményátadásokban inkább a pozitív tapasztalatokat látja képviselő úr; visszatérve Karácsony képviselő úrnak a kérdésére. Én is úgy gondolom, hogy itt a félelmek – ez részben a professzionális lebonyolítás következménye – csökkentek. Hogy mi az országos, mi a helyi és mi a – mondjuk úgy – megyei szint, hogy egy megyei jogú város vállalja a gazdáját, abban nagyon komoly egyeztetések voltak, és voltak érdeellentétek is. Részben módosító javaslatokkal kezeltük azoknak a múzeumoknak a sorsát, ahol a város először akarta, aztán mégsem akarta, aztán mégis akarta, és hogy mi a megyei jelentőségű, mi a helyi jelentőségű. Szerintem ott egy komoly egyeztetés folyt, és a tapasztalatok fényében én azt se zárom ki, hogy adott esetben ezen még változtassunk. Ez a szám, ez a 70 intézmény, ami országos fenntartású intézménnyé vált, vagy országos háttérintézmény fenntartásába került, akár változtatható is.

A Ludwig Múzeummal kapcsolatosan hadd mondjam azt, hogy nem volt semmifajta huzavona a pályázatok nyilvánosságra hozatala kapcsán, hiszen mindaddig, amíg a döntés nem történik meg, a törvényes rendelkezések értelmében – egyébként annak megfelelően, ahogy a korábbi kormányzati ciklusban is volt – nem hozhatjuk nyilvánosságra a pályázatokat, amikor a döntés megszületik, akkor pedig természetesen, különösen a nyertes pályázatának, nyilvánosságot kell kapnia. Hadd mondjam azt, hogy nemcsak pályázatok, hanem életpályák is versenyeztek ebben az ügyben. Örülök, hogy képviselő úr is elismeri azt,

hogy Fabényi Júliának olyan országos és nemzetközi tekintélye van, ami őt egy lehetséges győztessé teszi; most már ez nemcsak lehetséges, hanem valóságos is. Azt gondolom, hogy a nemzetközi beágyazottság még azokat is meglepte, akik belülről kifelé tévesen voltak informálva, ami azt hiszem, a pályázat részeként vagy mellékleteként megjelent; azok a komoly nemzetközi támogató nyilatkozatok, elsősorban német nyelvterületről, amelyek az ő kinevezését támogatták, illetve aztán üdvözölték is. Hadd mondjam azt el, hogy magával a Ludwig Alapítvánnyal én magam személyesen is tárgyaltam, és úgy láttam – miután részben félre voltak vezetve itthonról –, hogy amikor megkapták a korrekt tájékoztatást, akkor ők is megnyugodtak ebben a döntésben. Szerintem az egy fontos dolog, hogy legyen egy kontinuitás, hogy a Ludwig Múzeum önállósága kortárs művészeti múzeumként megmaradjon a múzeumi negyeden belül a ligetben, szerintem ez egy fontos dolog. Nyilván azokat a tapasztalatokat meg elképzeléseket, amelyek az előző vezetésben felhalmozódtak, hogy milyen is legyen ez a megjelenés, használni tudjuk, tehát az előző igazgató úr része annak a csapatnak, és továbbra is az marad, akik az új Ludwig Múzeum alakításába bele fognak tudni szólni.

Még egy szempontot ajánlanék képviselő úr figyelmébe, aki járatos ezen a területen. Ha valahol hiányzik az a történelmi távlat, ami eldönti valamiről, hogy valóságos érték-e, vagy pedig csak valami kedves kísérlet, amit aztán az idő el fog söpörni, még ha nagyon trendi is, egyébként most még egy-két évig vagy nem tudom meddig, azért a kortárs világban ez a bizonytalansági tényező sokkal erősebb, mintha egyébként történelmileg tekintünk vissza korokra, és a művészeti produktumok értékét meg akarjuk határozni. Az tehát, hogy öt év után valaki egy más ízléssel, más módon közelítve áll hozzá ahhoz, hogy a kortárs művészetben mi is az, amit érdemes már most megmutatni, már most támogatni, szerintem egy fontos szempont. Ennek az egész ügynek a kortársiassága az, ami nyilvánvalóvá teszi, hogy talán érdemes gyakrabban váltani, mint más intézményeknél, hiszen a kontinuitás itt sokkal bizonytalanabb, mint egyébként a művészet más ágaiban, vagy – mondjuk így – más korszakolásában.

Amit a PANKKK-programról mondott, abban örülök, hogy az ellenzéknek segítséget nyújtott néhány kormánypárti képviselő. Azért én úgy emlékszem, és erre emlékeztetnek engem, hogy annak idején, amikor a PANKKK-program elindult, arról volt szó, hogy ez egy olyan program, ami hamarosan a saját lábára fog állni. Mi ebben segíteni akartunk, de a Nemzeti Kulturális Alapnál, természetesen a kortárs zenei támogatásoknál lehetőség van arra, hogy a PANKKK-program is fellejtsen, és támogatást kérjen. Miután a Filmlap ügyei nem tartoznak hozzánk, a Vidnyánszky-filmmel kapcsolatban azt mondanám, hogy érdemes a Filmlaphoz fordulni. Ha ez probléma a képviselő úrnak, én is szívesen megteszem ezt, és a választ szívesen elküldöm (*Karácsony Gergely: Minisztériumi támogatás volt, ezért jeleztem.*), de én úgy tudom egyébként, hogy a film befejezés előtt áll, és talán még valami támogatásra szükség van, de az eddigi támogatásokkal szabályszerűen elszámolt a Vidnyánszky-féle film.

A kultúra finanszírozásáról szerintem azt a nyilatkozatomat ott abban az ismertté vált „péntek este nyolcban” szerintem érdemes annak a mondatnak a fényében megítélni, ami előtte elhangzott. Ez a mondat úgy hangzott – és ezt nem is én mondtam, hanem a szerkesztő úr, aki velem beszélgetett –, hogy önnek most már egy perce maradt arra, hogy beszéljen a kultúra finanszírozásáról. Elképzelhető, hogy ebben az egy percben egy picit kevésbé fogalmaztam árnyaltan, mint ahogy az illene egy miniszterhez, de ha jól emlékszem, ott is azt mondtam el, és azóta is folyamatosan azt mondom, hogy a kultúra finanszírozásának legalább három, de inkább négy lábbon kell állnia, és ebben a kulturális kormányzat elszánt. Az egyik, amiben egyébként úgy gondolom, hogy ebben a teremben – talán mondjuk az újabb keletkezett politikai pártok kivételek – mégiscsak van egy konszenzus, hogy a Nemzeti Kulturális Alap egy jó támogatási forma, és mi ezt a támogatási formát meg is akarjuk tartani.

Mondjuk azt, hogy a kormányzati kultúrpolitikai céloknak és egyébként az alkotóműhelyeknek és a szakmát meghatározó véleményalkotóknak a döntéshozói pozíciója jól össze van hozva, és itt nem is látok semmifajta különösebb változtatási igényt, szerintem ez a dolog jól van működtetve. Bízom benne, hogy az én miniszteri elnökségem se hozott semmilyen romlást ezen a területen, mert én azt látom elnökként egyébként, hogy a legjobb, ha ezt a dolgot hagyjuk úgy működni, ahogy ezt egyébként nagyon jól sikerült kialakítani, ebben tehát nincs változás. Az egy jelentős dolog, hogy 6 milliárd forint... Jól számolom, alelnök úr?

ELNÖK: Több. (*Halász János: A miniszteri keretet nem számolva.*)

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Ha a miniszteri keretet nem számolom hozzá, mert azt nyilván bizonyos szempontból más rendszer, de elérheti a tízmilliárdot, tehát ez azért egy nagyon jelentős összeg, mondjuk így; évente 5-10 milliárd forint között lehet itt osztani. Részben az embereknek a játékszenvedélyén is múlik ez a dolog. Azt gondolom tehát, hogy ez egy nagyon erős önálló láb, amivel kapcsolatban érdemi kritikát nem hallottam.

Ehhez képest, ha megnézi egyébként, hogy a Magyar Művészeti Akadémia milyen támogatásokat tud osztani, akkor ez nagyságrendileg kisebb támogatás még jelenleg is. Szerintem érdemes azon gondolkodni, hogy hogyan lehet ezekben egyensúlyt teremteni. Nem egy titkolt kormányzati szándék, hogy a Magyar Művészeti Akadémia szerepét a mecenatúra, a támogatás tekintetében is a megerősítsük, ezt én szívesen vállalom is, és nyilván lehet erről vitatkozni, hogy ez hogyan történjen, de én ezt alapvetően a művészeti autonómia erősítésének, nem pedig a gyengítésének tekintem, aztán ezen túl vannak a minisztérium támogatásai, amelyek alapfinanszírozáshoz járulnak hozzá. Nyilván ezek elkerülhetetlenek, és ezekre szükség van a továbbiakban is, tehát ez már legalább a három és feledik láb. Azért hadd beszéljek a harmadik vagy negyedik lábról, aminek szerintem egyre fontosabbnak kell lennie, és bízom benne, hogy például a múzeumi negyednél nagyon komoly magántőkét tudunk bevonni ebbe az ügybe. Ma is vannak már erre próbálkozások, ahová az állam is besegít, akár a BMC-re, a Budapest Music Centerre, vagy korábban a KOGART-kiállítóhelyekre gondolok. Ezek olyan, szerintem magánmecenatúrák, amiket érdemes adott esetben államilag is megsegíteni különböző konstrukciókban, amit egy támogatandó dolognak tartok, tehát alapvetően ez a célunk ebben az ügyben.

Gyutai Csaba képviselőtársamat, polgármester urat csak megnyugtatni tudom, hogy három típusú, mondjuk így, hogy művelődésszervező finanszírozás az, amit ezekben az ügyekben indítottunk. Az egyik az aránylag részletesen kifejtett integrált közösségi és szolgáltató terek kialakítása, amikhez hozzárendeltük a finanszírozást. Ez mondjuk a helyhez legközelebbi vagy a legkisebb településszerkezetre szánt szint, ami szerintem egy elég jól működő dolog. Aztán van, mondjuk így, a nagy megyei jogú városok szintje, ezek az Agora Pólus típusú projektek, amin szintén túl vagyunk. Most indul a harmadik szint, a középvárosi kategória, remélem, hogy egyik várost se sértem meg ezzel – ez Kiss képviselő úrnak is válasz ebben az ügyben – a közepes városok, ahol, mondjuk így, a 30 ezer fölötti lakos... Nem tudom, hogy Hajdúböszörmény hány fős. (*Kiss Attila: 32 ezer.*) Tessék; akkor máris ebben a kategóriában van benne. Itt megtörtént a pályázat kiírása, a pályázatok beérkeztek, nyárra meglesz a döntés ezekben az ügyekben. Mind a két város pályázatára emlékszem, és bízom benne, hogy várhatóan nyáron eredményt is tudunk hirdetni az ügyben.

Hiller miniszter úrnak, képviselő úrnak az önálló tárcával kapcsolatos fejtegetéseire nyilván nagyon szívesen reagálnék, és van is sok igazság abban, amit elmondott, de hadd mondjam azt, hogy múlt héten Svájcban jártam, és a belügyminiszter úr a keblére ölelt, hogy talált Európában még egy országot, ahol az egészségügy, a kultúra és a szociális ügyek

ugyanannál a tárcánál vannak. Eddig ott volt az oktatásügy is, de szegény január 1-jétől elvesztette, és átkerült a gazdasági tárcához az oktatás ügye. *(Derültség.)* A felosztáson lehet szerintem sokat vitatkozni, egyetlenegy dolgot utasítanék vissza, hogy azt mondanám, hogy szerintem az egy egészen más kormányzati hozzáállás, mint a mi kormányzati hozzáállásunk, ez pedig a konkurens területekről szóló hozzáállás. Én nem tudom ezt konkurens területnek tekinteni, főleg akkor nem, amikor egy nagyon erős kormányfői akarattal történik. Az önök kormányzásában valóban jelen volt az az elem – szerintem a különböző szocializációból meg a különböző háttérrel adódik –, hogy az erős lobbierdekek ütközése és az azok közötti igazságtétel vagy egyensúlyozás volt a kormányzatnak talán a legsúlyosabb és a legnehezebb feladata és tehertétele. A mi előnyünk meg az, hogy a miniszterelnöki erős akarat végrehajtásában próbálunk partnerek lenni, ahogyan egyébként a kormányzat adott esetben a gazdasági és a pénzügyi tárcát – amelynek különösen nagy kísértés az, hogy önálló életet éljen, és megmondja, hogy mit lehet finanszírozni és mit nem – alá tudtuk rendelni a nagy átalakításoknak. Ez egy másik modell, tehát itt a gazdasági tárca, a pénzügyi tárca meg a közigazgatási tárca arra lesz kényszerítve, hogy elhagyva számos esetben a saját érdekeit vagy a saját ágazati érdekeit meg a saját, ágazaton belüli öntörvényűséget, kilépjen ebből, és szolgálja, adott esetben kiszolgálja azt a nagy átalakítást, amit az önkormányzati rendszer átalakítása, az oktatási rendszer átalakítása meg részben a kulturális finanszírozás átalakítása is jelentett. Ez tehát egy más típusú megközelítés, ezért nálunk ilyen értelemben nincsenek konkurens területek, még ha természetesen meg is jelenik, különösen – elnézést, Karácsony képviselő úrnak erre a kérdésére nem válaszoltam – a zárolások ügyében nyilván a százalék is. A minisztériumnak ez az előnye és hátránya, hogy ez az Emberi Erőforrások Minisztériumán belül, és nem a kormányzatnál zajlik, hogy hol is zárolunk.

Ha szabad visszautalnom egy válaszra még, az NKA zárolásaiban van egy előnyös dolog: ezek a zárolások nem vonhatók el, ezek zárolhatók, és később feloldhatók. Elnök úrral, alelnök úrral éppen elég komolyan küzdünk azon, hogy ezek a források, ha majd újra megnyílnak, komoly újabb lökést adnak egyébként olyan ügyek megoldásának, amiket magában a kollégiumi, kuratóriumi rendszerben nem tudunk megoldani, tehát ilyen értelemben idén – ha lehet ilyet mondani – a kultúra alig érez valamit abból a zárolásból, ami idén történt. A tavalyi évnél az ön megállapítását egy jogos megállapításnak tartom.

Hiller képviselő úrnak, miniszter úrnak még hadd mondjam azt, hogy amit felsorolt, hogy hogyan lehetne összehozni az Orvosi Kamarát, az úszás előnyeit, a társadalmi felzárkózást meg a köznevelést, ezekből majdnem mindent össze lehet hozni, és önnek is, mint miniszternek össze kellett hozni – talán mondjuk az Orvosi Kamarát nem, de én is ettől a területtől fáztam leginkább –, de hogy ez hogyan tartozik össze, szerintem ezt önnek nem kell elmondani. Éppen ezért nem érzem ellentmondásos mozgásnak azt, ami a közoktatásban történik, és ami a kultúrában történik. A régészetnek és a műemlékügynek a hatósági szabályozása az, ami a Belügyminisztériumhoz került, egyébként mindaz, ami szakmai rész ebben az ügyben, továbbra is a mi tárcánknál van, és a Belügyminisztérium egyébként a mi szakmai véleményünk nélkül nem is tud döntést hozni ezekben az ügyekben sem.

A Balassi Intézet ügyében részben egyetérték miniszter úrral; ezt a formát én se tartom a legszerencsésebbnek, és ezt sohasem titkoltam. Hadd mondjam azt, hogy miután én viszont nem szerettem volna konkurens területek harcaként értelmezni ezt az ügyet – mint ahogy esetleg mások teszik –, anélkül, hogy ez komoly sajtónyilvánosságot hagyott volna, mi, a három miniszter, aki ebben az ügyben érdekelt, a külügyminiszter, a közigazgatási és igazságügyi miniszter és jómagam együtt jelentettük be azt, hogy létrehoztunk egy olyan egyeztető fórumot, ahol a három miniszter kétharmados többséggel hozza meg a döntéseket minden olyan ügyben, ami a Balassi koncepcióját, költségvetését és a valóban súlyos döntéseit érinti. Szerintem tehát itt előreléptünk, anélkül, hogy egy ilyen csatározásba mentünk volna bele, hogy most akkor melyik tárcához kerüljön vissza, vagy hogy is legyen ez

az egész ügy. Ezzel együtt szerintem ez az ügy nincs nyugvóponton, de az, hogy nincs nyugvóponton, nem jelenti azt, hogy ma bármilyen beolvasztási törekvés menne. Olyan gondolkodás folyik, hogy létrehozzunk valamifajta olyan, országimázst erősítő és adott esetben a turizmust is magába foglaló egységet, ami hatékonyabban tudja Magyarország érdekeit képviselni külföldön. A Balassi Intézet jelenlegi helyzetét ez nem érinti, mondjuk így, tehát ebben a kormányzati ciklusban ilyenre nem fog sor kerülni.

A vidéki művelődési házak meg programok sorsára részben már válaszoltam. Örülök, hogy Kiss Attila képviselő úr, polgármester úr azt jelzi vissza, hogy itt vannak olyan pozitívumok, amelyek már most éreztetik a hatásukat. Én is úgy gondolom, hogy ezek a múzeumok, ha valóban van egy jó, erős lokálpatriotizmus van, és ezt el is várják a képviselő-testülettől, a polgármestertől, valóban jó helyre kerültek. Felhívom a figyelmet arra, hogy azért van egy kulturális normatívánk ebben az ügyben, ami a finanszírozást segíti: ez az 1140 forint/fő, ami országos szinten 7,5 milliárd forint, ami a működtetést, a kultúra finanszírozását segíti. Az infrastruktúra valóban egy nehezebb ügy. Itt lesz majd érdekes, és erre felhívom a figyelmet a 2014-2020-as európai uniós időszakra, bár az önök figyelmét nem kell erre felhívni, mert erősen képviselik a frakcióban is az önkormányzati érdekeket ebből a szempontból. Azokban az összegekben tehát, amelyek ott rendelkezésre fognak állni területfejlesztés címen, és amelyben benne van a magyar adófizetők pénze is bőségesen, a területfejlesztésre szánt pénzeknek az elosztása megyei szinteken fog történni, tehát szerintem ott érdemes azokat a programokat erősíteni, amelyek egyfajta koordinációban a központi kulturális kormányzattal megteremtik a lehetőséget a területfejlesztési pénzek ügyében, amelyek azért a gazdaságfejlesztéssel együtt ma a Magyarországra szánt összegek 60 százalékát fogják jelenteni. Ez tehát ez egy óriási összeg, amibe komoly beleszólása lesz a regionális szinteknek, a megyei szinteknek, tehát szerintem arra érdemes odafigyelni.

A levéltári ügyekre hadd mondjam azt, hogy én nem aggódom, és megnyugtatom képviselő urat is, mert szerintem kiváló miniszteri biztos képviseli ezt a területet, tehát a levéltáraknak az ügyét a minisztériumon belül, amit ön teljes joggal említ egyébként, hogy nagyon komoly fejlesztésekre és bővítésekre van szükség, én bízom benne, hogy ezt tovább tudjuk vinni. Most zárul le az a 600 milliós program, amely a vidéki levéltárak fejlesztéseinek a befejezését célozza, és ezután a következő lépés tud lenni a Nemzeti Levéltár. Hogy az belefér-e ebbe az időszakba, vagy átcúsúzik a következő évre, arra nem vennék mérget, de küzdjünk ezért együtt, hogy legalább a jó döntések szülessenek ebben az ügyben meg.

A végére pedig, az e-könyvek, az elektronikus könyvek jogi szabályozásának kérdése elsősorban az áfa kapcsán jelentkezik, ahogy elnök úr is feltette ezt a kérdés. A hazai könyvszakma ernyőszervezete, a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülete még 2010-ben kereste meg a nemzetgazdasági minisztert azzal, hogy a nem papír alapú könyvek is kedvezményes, 5 százalékos adósávba soroltassanak, a könyvszakmában ugyanis a papír alapú és a hangoskönyvek áfája 5 százalékos. Amikor digitális tartalmakat vásárolunk, de nem fizikai adathordozón, tehát CD-n vagy DVD-n, akkor ez szolgáltatásnak minősül. Itt jelentkezik ez a probléma, és a felfogás szerint az e-könyvekre ilyen értelemben a kedvezmény már nem tud vonatkozni, hiszen azok szolgáltatásnak tekinthetők. Ezeket tipikusan letöltik, ez utóbbi pedig megint csak szolgáltatásnak minősül, és minden piaci szereplőnek – gondolom, erre gondolt elnök úr – ez a 27 százalékos áfa egy komoly nehézséget jelenet, ami az e-könyveket terheli, tehát ha a kormány jogilag szabályozná az e-könyveket, akkor ennek első lépése az 5 százalékos áfakörbe való sorolás lenne. Ha jól tudom, a szakterület elvben támogatja ezt az elképzelést, de itt azért a nemzetgazdasági miniszter adópolitikájához kell igazodni, tehát itt egyelőre biztatót nem tudok mondani.

Azért az egy nagy vita, és elnök úr talán inkább szakember mint én ebben az ügyben, hogy meddig fog tartani valóban az a trend, ami most megindult az e-könyvekkel. Nem jelenti-e ezen a területen, mondjuk így, a digitális forradalomnak a sebessége azt, hogy olyan

gyorsan változnak majd ezek a típusú olvasási formák, hogy mire az egyébként szerintem alapvetően konzervatívnak teremtett emberek tudják vagy akarják követni a változásokat, azt mondják, hogy ha már ez így van, akkor mégiscsak térjünk vissza a papír alaphoz. Ez egy komoly nemzetközi vita, amiben én nyilván megfontolom az érveket. Itt szerintem érdemes várni, hogy mi is változik majd még ezen a piacon, abban viszont egyetértek, hogy az olvasás népszerűsítésében a következő generációnál ez valóban egy kínálat. Nyilván tud róla képviselő úr, elnök úr, hogy már a tankönyveknél is nagyon jelentős fejlesztések vannak ebben az ügyben, hiszen olyan informatikai lehetőségek vannak a tankönyvterületen is, amelyek a tankönyv súlyát, méretét, használatának nehézségét csökkentik. A számos melléklet meg utalások megtalálása az internet világában egy olyan pluszlehetőség, ami egészen biztos, hogy nagyon hamar forradalmasítani fogja a tanulást, innen pedig ez megint csak ki fog hatni az olvasási szokásokra, tehát lehet, hogy mégis képviselő úrnak van igaza ebben az ügyben.

A Nemzeti Kulturális Alap jövőjével kapcsolatban: én azt mondanám erre, amit az előbb is elmondtam a képviselő urak kérésére, hogy szerintem ez egy jó rendszer, ami kialakult. Én bízom benne, hogy a továbbiakban ez így tud működni, tehát én nem látom ott nagyon súlyos, nagyon komoly változások szükségességét. Nyilván az alap fennállásának 20. évfordulója, ennek megünneplése kapcsán szerintem érdemes azokat a szakmai vitákat ide betereni, részben elindítani, részben meghallgatni, amelyek egyébként a szakma felől jönnek, és akkor nyilván minden pozitív kezdeményezésre nyitottak vagyunk. Köszönöm szépen a türelmet és a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Azt hiszem, hogy részletes, kimerítő válaszokat kaphattunk – ezt megköszönöm önnek –, és képviselőtársaimnak is köszönöm a figyelmét, aktivitását. A napirendi pontot ezennel lezárom. Két perc technikai szünetet tartunk, hogy miniszter urat ki tudjuk kísérni, hogy el tudjunk, és én is el tudjak tőle köszönni, és utána folytatjuk az „egyebek” megtárgyalásával, röviden, mert nekem mindösszesen két javaslatom lesz.

Még csak annyit, amíg itt ül miniszter úr, államtitkár úr és helyettes államtitkár asszony, hogy szeretném jelezni az önök számára is, hogy jövő héten, az ebben az ülészakban tartandó utolsó bizottsági ülésünkön nagyon fontos témával fogunk foglalkozni, és már el is küldtük a meghívót államtitkár úr részére. Nagyon szépen kérem, hogy valaki képviselje a tárcát ezen az ülésen, hiszen egy részletes meghallgatást fogunk tartani a szerzői jogi terület és különösen a zenei terület forrásainak elosztásával kapcsolatosan, tehát ez nagyon sok mindent befolyásoló bizottsági ülés lehet, úgyhogy kérem, hogy a tárca is vegyen részt ezen az ülésen. *(Halász János: Természetesen.)* Természetesen itt lesznek a közös jogkezelő szervek vezetői, itt lesz Bendzsel elnök úr és sokan mások, úgyhogy ezúton is tisztelettel hívom és várom a tárca képviselőit a bizottsági ülésre. Köszönöm. Két perc technikai szünet után folytatjuk a bizottsági ülésünket. Nagyon gyorsan le fogjuk zárni, hogy a plenárisra át tudjunk érni. *(Rövid szünet.)*

Egyebek

Tisztelt Képviselőtársaim! A következőt szeretném önöknek mondani, a következő indítvánnyal élek. Novák képviselőtársunk korábban már pénzbírságot fizetett egy, a maihoz hasonló megszólalása miatt. *(Novák Előd: Nem fizettem.)* Még nem fizette ki, de majd ki kell fizetnie. Élve a Hárszabály garantálta jogommal, indítványozom, hogy a bizottság javasolja az Országgyűlésnek az egyhavi tiszteletdíjának egyharmadát illető mértékig pénzbírság kiszabását Novák képviselő úrral szemben, mivel a bizottság mai ülésén háromszor is szocionistázott, egyszer cionistázott, tehát olyan módon minősített személyeket és szervezeteket, amely megengedhetetlen. Az általa tanúsított magatartással az Országgyűlés

tekintélyét megítélésem szerint súlyosan sértette. *(Novák Előd jelentkezik.)* Itt vita nélkül fogunk határozni, képviselő úr, ahogy azt a Hárszabály is előírja számunkra.

Kérem, hogy aki ezt támogatja, az kézfeltartással szíveskedjék jelezni! *(Szavazás.)* Köszönöm. Ellene? *(Szavazás.)* Megállapítom, hogy 1 ellenszavazattal, 13 igennel – Hiller képviselő úr igen szavazatával egyetemben – a bizottság a javaslatomat támogatta. Köszönöm.

Más hozzászólás van-e az „egyebek” pontnál? *(Nincs jelentkező.)* Nincs. Az ülést ezennel berekesztem. Köszönöm. Jó munkát kívánok mindenkinek a plenárisra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 48 perc)

L. Simon László
a bizottság elnöke

Pálffy István
a bizottság alelnöke

Jegyzőkönyvvezető: Várszegi Krisztina